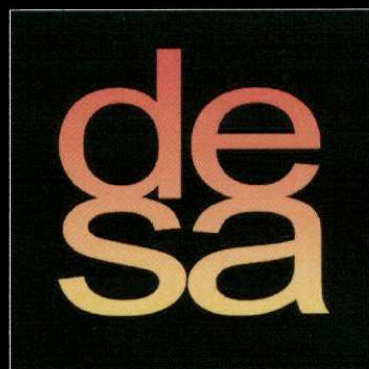

Aukcja nr 231

31 maja 2025

Katowice, ul. Mariacka 5

AUKCJA NR 231
MALARSTWO, GRAFIKA, RZEŹBA,
RZEMIOSŁO ARTYSTYCZNE

31 MAJA 2025, GODZ. 16.00
KATOWICE, UL. MARIACKA 5

Zapraszamy na wystawę przedaukcyjną
w salonie DESY w Katowicach przy ul. Mariackiej 5
czynną w dniach od 21 do 30 maja
w godz. od 11.00 do 18.00
oraz w dniu aukcji w godz. od 10.00 do 13.00

Kontakt telefoniczny:
tel.: 519 564 625; 32 253 99 22

E-mail:
desamariacka5@gmail.com; salon11@gmail.com

1. Paweł WRÓBEL (1913 - 1984)

„Kolędniczy”, 1972

akryl, płótno, 59 x 42 cm,
sygn. p.d.: Wróbel P. 1972 r.
*opłata droit de suite

10 000 zł

Górnik, jeden z najaktywniejszych członków koła plastyków amatorów przy ZDK kopalni „Wieczorek”. W swoich obrazach przedstawiał pejzaże śląskie z charakterystycznymi hałdami, kominami, szybami kopalnianymi. Jego żywiołowe i niezwykle barwne scenki rodzajowe ukazują dzień powszedni i świąteczny mieszkańców górniczych osiedli. Artysta poza malarstwem uprawiał rzeźbę, jednak prac w drewnie i węgla pozostawił niewiele.

2. Paweł WRÓBEL (1913 - 1984)

„Krupnioki”, 1971

olej, płyta, 50 x 60 cm,
sygn. p.d.: Wróbel P. 1971 r.

Obraz z prywatnych zbiorów doc. Józefa Ligęzy (1910-1972), wybitnego etnografa, folklorysty, zbieracza śląskich pieśni ludowych, w latach 1963-1972 dyrektora Muzeum Górnośląskiego w Bytomiu.

*opłata droit de suite

10 000 zł

Górnik, jeden z najaktywniejszych członków koła plastyków amatorów przy ZDK kopalni „Wieczorek”. W swoich obrazach przedstawiał pejzaże śląskie z charakterystycznymi hałdami, kominami, szybami kopalnianymi. Jego żywiołowe i niezwykle barwne scenki rodzajowe ukazują dzień powszedni i świąteczny mieszkańców górniczych osiedli. Artysta poza malarstwem uprawiał rzeźbę, jednak prac w drewnie i węgla pozostawił niewiele.

3. Paweł WRÓBEL (1913 - 1984)

„Śląskie miasteczko”, 1971

olej, płyta, 45 x 62,5 cm,
sygn. p.d.: Wróbel P. 1971 r.

Obraz z prywatnych zbiorów doc. Józefa Ligęzy (1910-1972), wybitnego etnografa, folklorysty, zbieracza śląskich pieśni ludowych, w latach 1963-1972 dyrektora Muzeum Górnośląskiego w Bytomiu.

*opłata droit de suite

9 500 zł

Górnik, jeden z najaktywniejszych członków koła plastyków amatorów przy ZDK kopalni „Wieczorek”. W swoich obrazach przedstawiał pejzaże śląskie z charakterystycznymi hałdami, kominami, szybami kopalnianymi. Jego żywiołowe i niezwykle barwne scenki rodzajowe ukazują dzień powszedni i świąteczny mieszkańców górniczych osiedli. Artysta poza malarstwem uprawiał rzeźbę, jednak prac w drewnie i węgla pozostawił niewiele.

4. Paweł WRÓBEL (1913 - 1984)

„Opole”, 1983

akryl, płótno naklejone na płytę, 59 x 98,5 cm,

sygn. p.d.: Wróbel P. 1983

*opłata droit de suite

9 500 zł

Górnik, jeden z najaktywniejszych członków koła plastyków amatorów przy ZDK kopalni „Wieczorek”. W swoich obrazach przedstawiał pejzaże śląskie z charakterystycznymi hałdami, kominami, szybami kopalnianymi. Jego żywiołowe i niezwykle barwne scenki rodzajowe ukazują dzień powszedni i świąteczny mieszkańców górniczych osiedli. Artysta poza malarstwem uprawiał rzeźbę, jednak prac w drewnie i węgłu pozostawił niewiele.

5. Paweł WRÓBEL (1913 - 1984)

„Festyn na Nikiszu”, 1979

olej, płótno, 42 x 56,5 cm,

sygn. p.d.: Wróbel P. 1979 r.

*opłata droit de suite

7 500 zł

Górnik, jeden z najaktywniejszych członków koła plastyków amatorów przy ZDK kopalni „Wieczorek”. W swoich obrazach przedstawiał pejzaże śląskie z charakterystycznymi hałdami, kominami, szybami kopalnianymi. Jego żywiołowe i niezwykle barwne scenki rodzajowe ukazują dzień powszedni i świąteczny mieszkańców górniczych osiedli. Artysta poza malarstwem uprawiał rzeźbę, jednak prac w drewnie i węgłu pozostawił niewiele.

6. Paweł WRÓBEL (1913 - 1984)

„Gołębie”, 1978

akryl, płótno, 49 x 59 cm,

sygn. p.d.: Wróbel P. 1978 r.

Stan zachowania: płótno nieznacznie obcięte na krawędziach, wymienione krosna.

*opłata droit de suite

9 000 zł

Górnik, jeden z najaktywniejszych członków koła plastyków amatorów przy ZDK kopalni „Wieczorek”. W swoich obrazach przedstawiał pejzaże śląskie z charakterystycznymi hałdami, kominami, szybami kopalnianymi. Jego żywiołowe i niezwykle barwne scenki rodzajowe ukazują dzień powszedni i świąteczny mieszkańców górniczych osiedli. Artysta poza malarstwem uprawiał rzeźbę, jednak prac w drewnie i węgłu pozostawił niewiele.

7. Paweł WRÓBEL (1913 - 1984)

„Króliki”, 1983

akryl, płótno, 41 x 55 cm,

sygn. p.d.: Wróbel P. 1983 r.

Na odwrocie na górnej listwie krosien napis ołówkiem: byzuch (?) 15 VI 1983

*opłata droit de suite

9 000 zł

Górnika, jeden z najaktywniejszych członków koła plastyków amatorów przy ZDK kopalni „Wieczorek”. W swoich obrazach przedstawiał pejzaże śląskie z charakterystycznymi hałdami, kominami, szybami kopalnianymi. Jego żywiołowe i niezwykle barwne scenki rodzajowe ukazują dzień powszedni i świąteczny mieszkańców górniczych osiedli. Artysta poza malarstwem uprawiał rzeźbę, jednak prac w drewnie i węgla pozostawił niewiele.

8. Witold PAŁKA (1928-2013)

„Rumunia. Czerwony wiatrak”, 1975

olej, płótno, 70 x 90,5 cm,

sygn. p.d.: Pałka W / 75

Na odwrocie na krosnach nalepka autorska z tekstem długopisem: Pałka Witold / Katowice / Rumunia / Czerwony wiatrak.

Obraz zakupiony bezpośrednio od Witolda Pałki.

*opłata droit de suite

16 000 zł

Malarz, uczeń krakowskiej ASP w pracowniach E. Eibischa, J. Fedkowicza i W. Taranczewskiego, dyplom w 1953. Wieloletni przewodniczący Rady Artystycznej Malarzy w Zarządzie Okręgu ZPAP w Katowicach, członek grupy „Arkat”. Mieszkał i pracował w Katowicach. Artysta był wytrawnym kolorystą, powtarzającym się motywem w jego obrazach są wnętrza teatralne, sale koncertowe, kawiarnie, miejsca spotkań wytwornych, eleganckich kobiet. Malarstwo religijne zawsze zajmowało ważne miejsce w jego twórczości, w latach 1966-1980 współpracował z Komisją Sztuki i Architektury Sakralnej Diecezji Katowickiej, artysta jest autorem dekoracji malarskich w wielu kościołach. W 1994 Muzeum Diecezjalne w Katowicach przygotowało wystawę jego prac akwarelowych.

9. Nikifor KRYNICKI (1895-1968)

„Pejzaż z Krosna z kościołem”

akwarela, ołówek, papier fotograficzny, 20 x 29,8 cm,

u dołu napis: „KROSNOWWSIROSYTAMIASTOWILLAPOWIATSEŁO”.

Na odwrocie trzy identyczne okrągłe pieczęcie z napisem: „Pamiętka z Krynicy / Nikifor Malarz”, ołówkiem: 1000 zł.

7 500 zł

10. Marianna WIŚNIOŚ (1909-1996)

„Chrystus w grobie”, 1995

gwasz, pastel, czarny karton, 50 x 70 cm,

sygn. p.d.: Wiśnios / Marianna / 1995; l.d.: Marianna / Wiśnios 1995; na odwrocie: Marianna Wiśnios / 1995.

*opłata droit de suite

1 300 zł

Malarka nieprofesjonalna, jako osoba bardzo religijna w swojej twórczości podejmowała tematykę sakralną, inspirowała się baśniami i swoją bogatą wyobraźnią. Malowanie było jej pasją, uprawiała go w każdej wolnej chwili przyozdabiając wszystko, co znalazła w swoim otoczeniu: płoty, domowe przedmioty, kamienie, malowała na workach po cementzie, na arkuszach papieru pakunkowego. Jej talentem zainteresowała się nauczycielka jej syna, Anna

Grotowska, zachęcając Mariannę do dalszego malowania. Pierwszy raz swoje prace zaprezentowała w 1972 na wystawie twórców ludowych w Iłży, gdzie zdobyła wyróżnienie. W 1976 Muzeum Narodowe w Kielcach zorganizowało artystce pierwszą wystawę indywidualną. Jej prace trafiły do siedziby Światowej Organizacji Własności Intelektualnej w Genewie, Muzeum Polskiego w Rapperswilu i do licznych kolekcji prywatnych. Artystka została wyróżniona m.in. Dyplomem Honorowym Ministra Kultury i Sztuki oraz nagrodą im. Oskara Kolberga.

11. Tadeusz SADOWSKI (1915-1991)

„Katedra św. Jura we Lwowie”

tempera, tektura, 30 x 40 cm,

sygn. p.d.: T. Sadowski

*opłata droit de suite

1 900 zł

Rzeźbiarz i malarz, związany ze śląskim środowiskiem artystycznym. Kształcił się na Wydziale Sztuk Pięknych uniwersytetu w Wilnie u T. Niesiołowskiego i w pracowniach rzeźby K. Jakimowicza i H. Kuny. W 1938 wyjechał do Lwowa. W 1939 został zmobilizowany do 14 pułku Ułanów Jazłowieckich. Po ucieczce z niewoli w 1940 wrócił do Lwowa, gdzie projektował scenografie i kostiumy do przedstawień operowych. Po wojnie osiadł w Bytomiu. Jest autorem 621 prac rzeźbiarskich - monumentalnych rzeźb w parku miejskim, pomnika Moniuszki przed operą bytomską, popiersia Chopina, fontanny przy placu Akademickim, pomnika powstańców w Radzionkowie, licznych rzeźb sakralnych, elementów małej architektury miejskiej, tablic pamiątkowych. Prace artysty znajdują się w zbiorach Muzeum Śląskiego w Katowicach, Muzeum Górnośląskiego w Bytomiu, a także w Szwajcarii, Kijowie i Charkowie.

12. Tadeusz SADOWSKI (1915-1991)

„Taniec zbójnicki”

tempera, papier, 34 x 21 cm, wym. arkusza: 46,5 x 32 cm,

sygn. p.d.: T. Sadowski

*opłata droit de suite

1300 zł

Rzeźbiarz i malarz, związany ze śląskim środowiskiem artystycznym. Kształcił się na Wydziale Sztuk Pięknych uniwersytetu w Wilnie u T. Niesiołowskiego i w pracowniach rzeźby K. Jakimowicza i H. Kuny. W 1938 wyjechał do Lwowa. W 1939 został zmobilizowany do 14 pułku Ułanów Jazłowieckich. Po ucieczce z niewoli w 1940 wrócił do Lwowa, gdzie projektował scenografie i kostiumy do przedstawień operowych. Po wojnie osiadł w Bytomiu. Jest autorem 621 prac rzeźbiarskich - monumentalnych rzeźb w parku miejskim, pomnika Moniuszki przed operą bytomską, popiersia Chopina, fontanny przy placu Akademickim, pomnika powstańców w Radzionkowie, licznych rzeźb sakralnych, elementów małej architektury miejskiej, tablic pamiątkowych. Prace artysty znajdują się w zbiorach Muzeum Śląskiego w Katowicach, Muzeum Górnośląskiego w Bytomiu, a także w Szwajcarii, Kijowie i Charkowie.

13. Kasper ŻELECHOWSKI (1863-1942)

„Gęsiarka na mostku”

olej, płótno, 39 x 50 cm,

sygn. l.d.: KŻelechowski.

Obraz po konserwacji, płótno dublowane.

6 000 zł

Malarz, poeta, fotograf, uczeń krakowskiej SSP m. in. w pracowni Jana Matejki (1879-1889). Studia kontynuował w Akademii monachijskiej u Karla Rauppa. Po studiach zamieszkał w Krakowie. Współpracował z kabaretem „Zielony Balonik”, był jednym z autorów Panoramy Tatr (1895). W Legionach Polskich był malarzem wojennym, należał do Towarzystwa Gimnastycznego Sokół. Uczestniczył w wystawach krakowskiego TPSP i ZAP. Był znanym portrecistą, malował sceny rodzajowe, motywy z życia wsi i pejzaże.

14. Kazimierz PODSADECKI (1904-1970)

„Pejzaż wieczorny”, 1968

technika własna, płyta, 52 x 54 cm,

sygn. p.d.: K. Podsadecki - 1968

Na odwrocie sygnatura i opis autorski: -K. Podsadecki- / „Pejzaż wieczorny” / Techn. Własna / -1968- / Płyta

*opłata droit de suite

2 400 zł

Malarz, fotografik, rysownik. Studia artystyczne odbył w Szkole Przemysłowej w Krakowie. Przyjaźnił się z Tadeuszem Peiperem i Władysławem Strzebińskim, współpracował z awangardowym czasopiśmie „Zwrotnica”, był członkiem grupy a. r. i Praesens. W okresie międzywojennym uprawiał malarstwo abstrakcyjne, eksperymentował w zakresie fotografii. Po aresztowaniu artysty w 1941 większość jego prac z lat 1926-1939 została zniszczona przez Gestapo. Po wojnie był jednym z organizatorów ZPAP w Szczecinie. Był artystą wrażliwym na prądy awangardowe, we wczesnej twórczości ulegał wpływom kubizmu, jego powojenne barwne pejzaże i martwe natury nawiązują do osiągnięć postkubistycznych.

15. Jan HRYNKOWSKI (HRYŃKOWSKI) (1891-1971)

„Jabłka”, 1966

olej, płótno, 26 x 35 cm,

sygn. p.d.: 966 j. hrynkowski

Na odwrocie, na górnej listwie nalepka z tekstem autorskim: Jan Hrynkowski / „Jabłka” / olejny – 1966 – 35 x 26.

*opłata droit de suite

2 800 zł

Malarz, grafik, scenograf, członek ugrupowań Formiści i Jednoróg, współzałożyciel krakowskiego Związku Plastyków. Kształcił się w krakowskiej ASP u J. Pankiewicza (malarstwo) i K. Laszczki (rzeźba), uzyskując w 1913 dyplom. W 1914 wstąpił do Legionów. W latach 1921-1922 studiował malarstwo dekoracyjne w paryskiej Akademii Lotha. Od 1926 był scenografem w krakowskim teatrze im. Słowackiego (po wojnie także w teatrze im. Wyspiańskiego w Katowicach i w teatrze Zagłębia w Sosnowcu). Brał udział w powstaniu warszawskim jako żołnierz Batalionu Zośka. Twórczość Hrynkowskiego obejmuje doświadczenia okresu formizmu i ekspresjonizmu, oraz swoiście pojmowanego koloryzmu lat późniejszych, jego martwe natury wyróżnia bogactwo nasyconych, często kontrastujących barw.

16. Hanna RUDZKA-CYBISOWA (1897-1988)

„W ogrodzie”

gwasz, papier, 31 x 45,5 cm,

sygn.: H. Rudzka Cybisowa

*opłata droit de suite

4 200 zł

Polska malarka związana z nurtem koloryzmu. Ukończyła studia w Szkole Sztuk Pięknych w Warszawie pod kierunkiem Miłosza Kotarbińskiego, a także Akademię Sztuk Pięknych w Krakowie u Ignacego Pieńkowskiego i Józefa Pankiewicza. Weszła w skład ugrupowania Komitet Paryski, zwanego w skrócie „KP” - stąd nazywani byli kapistami. Jej zainteresowania artystyczne oscylowały wokół doświadczeń kolorystycznych francuskiego postimpresjonizmu.

17. Jan CYBIS (1897-1972)

„Żółty dom w Krościenku”, 1966

gwasz, ołówek, papier, 38 x 57 cm,

sygn. p.d.: Jan Cybis / Krościenko 1966r.

Na odwrocie ołówkiem numer: 369 oraz informacja o uwzględnieniu obrazu w katalogu dzieł artysty: Tadeusz Dominik „Jan Cybis”, wydawnictwo Arkady, 1984, poz. w wykazie dzieł nr 1073.

*opłata droit de suite

11 000 zł

Malarz, pedagog, krytyk artystyczny, współzałożyciel Komitetu Paryskiego. W latach 1920-1921 kształcił się we wrocławskiej Akademii Sztuki i Przemysłu Artystycznego u Otto Muellera. Studia kontynuował w krakowskiej ASP u Józefa Pankiewicza (1921-1924). W 1924 z grupą kapistów wyjechał do Paryża, gdzie w 1930 w Galerie Zak miała miejsce ich pierwsza wystawa. Artysta był czołową postacią grupy K.P. i głównym propagatorem jej artystycznej ideologii. Formę i treść malarstwa Cybisa stanowił kolor, jego świetlistość wydobytą z malarskiej materii. Obok bogatej faktury obrazu malarza cechuje żywiołowa ekspresja.

18. Jan CYBIS (1897-1972)

„Przystań w Kuźnicy”, 1969

ołówek, papier, 28 x 38,5 cm,

sygn. p.d.: Kuźnica / J. Cybis - 69

Na odwrocie ołówkiem: 170 Kuźnica 28 x 38 / Przystań

*opłata droit de suite

2 200 zł

Malarz, pedagog, krytyk artystyczny, współzałożyciel Komitetu Paryskiego. W latach 1920-1921 kształcił się we wrocławskiej Akademii Sztuki i Przemysłu Artystycznego u Otto Muellera. Studia kontynuował w krakowskiej ASP u Józefa Pankiewicza (1921-1924). W 1924 z grupą kapistów wyjechał do Paryża, gdzie w 1930 w Galerie Zak miała miejsce ich

pierwsza wystawa. Artysta był czołową postacią grupy K.P. i głównym propagatorem jej artystycznej ideologii. Formę i treść malarstwa Cybisa stanowił kolor, jego świetlistość wydobyta z malarskiej materii. Obok bogatej faktury obrazy malarza cechuje żywiołowa ekspresja.

19. Wacław TARANCZEWSKI (1903-1987)

„Pejzaż wiejski”

ołówek, papier, 25 x 35 cm,

sygn. p.d: W. Taranczewski

*opłata droit de suite

1 800 zł

Malarz i pedagog, kształcił się w Szkole Sztuk Zdobniczych w Poznaniu, w latach 1922-1929 kontynuował studia w krakowskiej ASP u W. Jarockiego, F. Pautscha i F. Kowarskiego, był uczniem Kowarskiego także w warszawskiej ASP w latach 1929-1931. Był członkiem grupy Pryzmat, organizatorem Towarzystwa Współpracy Kulturalnej w Poznaniu. Odwiedził Paryż, Grecję i Włochy. W 1960 przeniósł się z Poznania do Krakowa, gdzie został profesorem malarstwa dekoracyjnego w tamtejszej ASP. Artysta często tworzył serie obrazów, powtarzając motyw kompozycyjny w różnych wariantach kolorystycznych i ujęciach. Swobodną konstrukcję kolorystyczną wczesnych martwych natur z czasem zastąpił jednolitymi, szerokimi plamami barwnymi, których dobór może świadczyć o matematycznej wręcz spekulacji w poszukiwaniu właściwych zestawień kolorystycznych. (Lit.: J. Pollakówna „Malarstwo polskie między wojnami 1918-1939”, WAIF, Warszawa, 1982, s. 378).

20. Wojciech GERSON (1831-1901)

„Trzy ilustracje do Baśni o żelaznym wilku Antoniego Czajkowskiego”, 1854

ołówek, akwarela, gwasz biały, papier brunatny,

wym.: (1) 20 x 17 cm, (2) 20 x 23 cm, (3) – rysunek o kształcie nieregularnym, zamkniętym półkółkiem – 20 x 20 cm,

niesygnowane; oznaczenia: na rys. (1) u dołu po lewej data: 1854; po prawej ołówkiem napis: do bajki o żelaznym wilku; na rys. (2) u dołu po prawej data: 1854; na odwrocie rys. (3) napis ołówkiem: (ilust)racja do „Baśni o / żelaznym wilku” / W. Gersona / lata 1850-55; równolegle do bocznych krawędzi trudny do odczytania napis ołówkiem kopiowym prawdopodobnie naniesiony przez intrologatora.

Opinia Wacławy Milewskiej, historyka sztuki, Kraków, 25. 04. 2017.

Rysunki ze zbiorów Henryka Bednarskiego (1907-1991), wybitnego lwowskiego kolekcjonera i bibliofila, autora tekstów z zakresu sztuki, architektury i archeologii, po wojnie zamieszkałego w Krakowie. W katalogu kolekcjonera poz. nr 190.

19 000 zł

W podsumowaniu swojej szczegółowej i wnikliwej analizy opiniowanych rysunków Wacława Milewska stwierdza niemal z pewnością, że prezentowane prace są dziełem

Wojciecha Gersona. Prace powstały, gdy artysta był na studiach w Akademii Sztuk Pięknych w Petersburgu (1853-1855). Na autorstwo Gersona wskazują, według opinii autorki, użyte środki techniczne, uprawiane przez artystę ilustratorstwo, tematyka fantastyczno-ludowa (baśń oparta jest na gminnym podaniu), adresowanie utworu do młodego odbiorcy: „Gerson posiadając oprócz talentu artystycznego także nieprzeciętne zdolności pedagogiczne, doceniał wartość edukacji najmłodszego pokolenia”. Również Gersonowi przypisuje autorka opinii napisy na odwrociach dwóch rysunków – są to na rys. nr 1 data: „1854” i napis: „do bajki o żelaznym wilku”, na rysunku nr 2 data „1854”. Autorka opinii zauważa, że napisy są wyblakłe, ale na tyle czytelne, że można je porównać z napisami na innych rysunkach artysty.

Wybitny polski malarz, ilustrator, pedagog, krytyk artystyczny, animator życia artystycznego. W latach 1844-1850 kształcił się w warszawskiej SSP, gdzie związał się z grupą artystów skupionych wokół Marcina Olszyńskiego. Studia kontynuował w petersburskiej Akademii Sztuk Pięknych (1853-1855). W latach 1856-1858 naukę uzupełniał w Paryżu w pracowni L. Cognieta. Po powrocie do Warszawy zorganizował atelier dla skupionych wokół niego artystów, z którymi wspólnie przygotował Krajową Wystawę Sztuk Pięknych, z czasem przekształconą w Towarzystwo Zachęty Sztuk Pięknych. W latach 1872-1896 był głównym profesorem Klasy (Szkoły) Rysunkowej w Warszawie. Od 1867 uczył prywatnie w swojej pracowni. Wykształcił wielu wybitnych malarzy, jego uczniami byli m.in. K. Alchimowicz, J. Chełmoński, A. Kędzierski, A. Wierusz-Kowalski, S. Masłowski, E. Okuń, J. Pankiewicz, W. Podkowiński, J. Stanisławski, L. Wyczółkowski. Gerson uprawiał wszelkie techniki malarskie, z rzadka próbował litografii. Malował sceny rodzajowe, utrzymane w silnie realistycznej konwencji, ale nie stronił od sentymentalizmu i sielskości. Tworzył kompozycje historyczne i religijne, portrety, oraz pejzaże, szczególnie pejzaże tatrzańskie, które często uznawane są za ukoronowanie jego twórczości.

21. Kazimierz SICHULSKI (1879-1942)

„Karykatura. Dr Pacak b. minister Czech”

ołówek, papier, 27,5 x 21 cm,

sygn. i opis p.g.: Sich / Dr. Pacak / b. minister Czech

Na odwrocie stempel: Ze zbiorów / Henryka Bednarskiego / ze Lwowa / L.p.

Rysunek ze zbiorów Henryka Bednarskiego (1907-1991), wybitnego lwowskiego kolekcjonera i bibliofila, autora tekstów dotyczących sztuki, archeologii i architektury.

1 200

Dr Bedřich Pacák (1846-1914) – jeden z najważniejszych polityków czeskich przełomu XIX i XX w., prawnik, polityk, działacz społeczny, osoba powszechnie szanowana. Od 1889 był członkiem Czeskiego Sejmu, od 1891 członkiem Rady Państwowej w Wiedniu. Jako minister bez teki był członkiem rządu Maxa Władimira von Becka. Po nowych wyborach w 1907 roku utracił ten urząd.

Malarz, grafik, rysownik, wybitny przedstawiciel sztuki Młodej Polski, zafascynowany folklorem huculskim, autor pejzaży, martwych natur, kompozycji religijnych, świetny karykaturzysta. W latach 1900-1908 kształcił się w krakowskiej ASP u L. Wyczółkowskiego, J. Mehoffera, S. Wyspiańskiego. Studia kontynuował w wiedeńskiej Kunstgewerbeschule oraz w paryskiej Académie Colarossi. Zwiedził Monachium, Drezno, Rzym, Florencję, Wenecję. Wielokrotnie odwiedzał Huculszczyznę. W czasie I wojny walczył w Legionach. W 1907

osiadł we Lwowie, gdzie w latach 1920-1930 uczył w Państwowej Szkole Sztuk Zdobniczych i Przemysłu Artystycznego. W latach 1930-1939 był profesorem krakowskiej ASP. Poza malarstwem sztalugowym projektował witraże, freski, wykonywał plakaty, zajmował się litografią, współpracował z pismem satyrycznym „Liberum veto”. Sichulski był znakomitym rysownikiem, jego żywiołowy temperament i celny komentarz satyryczny stawiają go w rzędzie najlepszych karykaturzystów polskich. Jego wczesne malarstwo, ze swym silnie zaznaczonym miękkim konturem opisującym płaską wyrazistą plamę barwną, stylistycznie nawiązuje do wiedeńskiej secesji, w pracach późniejszych rola konturu maleje, a artysta buduje formę z drobnych, migotliwych barwnych plam. Sichulski regularnie wystawiał w krakowskim i lwowskim TPSP, brał udział w licznych wystawach za granicą, m.in. w Monachium, Rzymie, Wenecji, Berlinie, Paryżu i Sztokholmie.

22. Kazimierz SICHULSKI (1879-1942)

„Karykatura. Ten co obrazu od biednego malarza kupić nie chciał”

ołówek, papier, 23 x 15 cm,

sygn. l.d.: Sich; p.d. oł.: ten co obrazu od biednego / malarza kupić nie chciał.

860 zł

Malarz, grafik, rysownik, wybitny przedstawiciel sztuki Młodej Polski, zafascynowany folklorem huculskim, autor pejzaży, martwych natur, kompozycji religijnych, świetny karykaturzysta. W latach 1900-1908 kształcił się w krakowskiej ASP u L. Wyczółkowskiego, J. Mehoffera, S. Wyspiańskiego. Studia kontynuował w wiedeńskiej Kunstgewerbeschule oraz w paryskiej Académie Colarossi. Zwiedził Monachium, Drezno, Rzym, Florencję, Wenecję. Wielokrotnie odwiedzał Huculszczyznę. W czasie I wojny walczył w Legionach. W 1907 osiadł we Lwowie, gdzie w latach 1920-1930 uczył w Państwowej Szkole Sztuk Zdobniczych i Przemysłu Artystycznego. W latach 1930-1939 był profesorem krakowskiej ASP. Poza malarstwem sztalugowym projektował witraże, freski, wykonywał plakaty, zajmował się litografią, współpracował z pismem satyrycznym „Liberum veto”. Sichulski był znakomitym rysownikiem, jego żywiołowy temperament i celny komentarz satyryczny stawiają go w rzędzie najlepszych karykaturzystów polskich. Jego wczesne malarstwo, ze swym silnie zaznaczonym miękkim konturem opisującym płaską wyrazistą plamę barwną, stylistycznie nawiązuje do wiedeńskiej secesji, w pracach późniejszych rola konturu maleje, a artysta buduje formę z drobnych, migotliwych barwnych plam. Sichulski regularnie wystawiał w krakowskim i lwowskim TPSP, brał udział w licznych wystawach za granicą, m.in. w Monachium, Rzymie, Wenecji, Berlinie, Paryżu i Sztokholmie.

23. Kazimierz SICHULSKI (1879-1942)

„Portret mężczyzny w okularach”

ołówek, papier, 24 x 16 cm,

sygn. l.d.: Sich

800 zł

Malarz, grafik, rysownik, wybitny przedstawiciel sztuki Młodej Polski, zafascynowany folklorem huculskim, autor pejzaży, martwych natur, kompozycji religijnych, świetny karykaturzysta. W latach 1900-1908 kształcił się w krakowskiej ASP u L. Wyczółkowskiego, J. Mehoffera, S. Wyspiańskiego. Studia kontynuował w wiedeńskiej Kunstgewerbeschule oraz

w paryskiej Académie Colarossi. Zwiedził Monachium, Drezno, Rzym, Florencję, Wenecję. Wielokrotnie odwiedzał Huculszczyznę. W czasie I wojny walczył w Legionach. W 1907 osiadł we Lwowie, gdzie w latach 1920-1930 uczył w Państwowej Szkole Sztuk Zdobniczych i Przemysłu Artystycznego. W latach 1930-1939 był profesorem krakowskiej ASP. Poza malarstwem sztalugowym projektował witraże, freski, wykonywał plakaty, zajmował się litografią, współpracował z pismem satyrycznym „Liberum veto”. Sichulski był znakomitym rysownikiem, jego żywiołowy temperament i celny komentarz satyryczny stawiają go w rzędzie najlepszych karykaturzystów polskich. Jego wczesne malarstwo, ze swym silnie zaznaczonym miękkim konturem opisującym płaską wyrazistą plamę barwną, stylistycznie nawiązuje do wiedeńskiej secesji, w pracach późniejszych rola konturu maleje, a artysta buduje formę z drobnych, migotliwych barwnych plam. Sichulski regularnie wystawiał w krakowskim i lwowskim TPSP, brał udział w licznych wystawach za granicą, m.in. w Monachium, Rzymie, Wenecji, Berlinie, Paryżu i Sztokholmie.

24. T. KRASIŃSKI (XIX w.)

„Portret Jana Bednarskiego”, 1854

olej, płótno naklejone na tekturę, 33 x 26 cm,

sygn. l.d.: T. Krasiński 854

Na odwrocie napis atramentem: portret: Jana Bednarskiego, oraz stempel z numerem atramentem: Ze zbiorów / Henryka Bednarskiego / ze Lwowa / L.p. 199.

Obraz ze zbiorów Henryka Bednarskiego (1907-1991), wybitnego lwowskiego kolekcjonera i bibliofila, autora tekstów z zakresu sztuki, architektury i archeologii, po wojnie zamieszkałego w Krakowie. W katalogu kolekcjonera poz. nr 199.

2 600 zł

Artysta jest autorem „Portretu J. Słowikowskiego”, sygnowanego, z datą 1855, znajdującego się w kolekcji Muzeum Okręgowego w Rzeszowie. W rzeszowskim muzeum znajduje się również przypisywany T. Krasińskiemu „Portret Pauliny Przychodzkiej”.

25. Wojciech KOSSAK (1856-1942)

„Ułani austriaccy grający w karty”, 1885

olej, płótno, wym.: 64 x 74,5 cm,

sygn. p.d.: Wojciech Kossak / 1885

Obraz po konserwacji, wymienione krosna.

180 000 zł

Obraz z kolekcji księdza infułata Stanisława Świerczyńskiego (1931-2023), wieloletniego duszpasterza polonijnego i rektora Polskiej Misji Katolickiej w Anglii i Walii, naczelnego kapelana ZHP poza krajem. Obraz został ofiarowany ks. Świerczyńskiemu z okazji jego 30-lecia kapłaństwa. Obecnie obraz znajduje się w zbiorach rodziny księdza infułata.

Malarz, wybitny twórca obrazów batalistycznych. Urodził się w Paryżu. Początkowo kształcił się u swojego ojca Juliusza. W latach 1871-1873 studiował w krakowskiej SSP, od 1873 naukę kontynuował w akademii monachijskiej, a w 1877 studia uzupełniał w Paryżu w pracowni L. Bonnata. Kolejne dziesięć lat spędził w Krakowie. W latach 1895-1902 pracował w Berlinie, gdzie cesarz Wilhelm II wysoko ceniąc twórczość Kossaka przydzielił mu

pracownię w swoim zameczku Monbijou. W 1902 wrócił do Krakowa, ale nadal często wyjeżdżał z kraju. W 1915 został powołany na profesora malarstwa batalistycznego w warszawskiej SSP. Jest autorem scen batalistycznych, historycznych, rodzajowych, uprawiał malarstwo portretowe. W swej twórczości inspirował się malarstwem swojego ojca i Józefa Brandta, od których przejął zamiłowanie do tematyki historyczno-patriotycznej i batalistycznej. Jest współautorem panoram: „Raclawice”, „Berezyna”, „Grochów”, „Bitwa pod Piramidami”. Artysta zawsze cieszył się dużym uznaniem, liczne nagrody i wyróżnienia świadczą o sukcesach odniesionych nie tylko w kraju, ale także za granicą, w 1901 został odznaczony francuską Legią Honorową.

26. Stanisław JANOWSKI (1866-1942)

„Ułan Legionów Polskich. Podpułkownik Henryk Minkiewicz (?)”

olej, papier, 23 x 25,5 cm,

sygn. l.d.: St. Janowski

Na odwrocie stempel z numerem atramentem: Ze zbiorów / Henryka Bednarskiego / ze Lwowa / L.p. 399.

Obraz ze zbiorów Henryka Bednarskiego (1907-1991), wybitnego lwowskiego kolekcjonera i bibliofila, autora tekstów z zakresu sztuki, architektury i archeologii, po wojnie zamieszkałego w Krakowie. W katalogu kolekcjonera poz. nr 399 z datą w opisie: 1914.

2 800 zł

Malarz, ilustrator i scenograf, brat malarki Bronisławy Rychter-Janowskiej, mąż Gabrieli Zapolskiej, od 1901 do rozstania w 1910. W latach 1882-1886 kształcił się w krakowskiej SSP u F. Szynalewskiego, I. Jabłońskiego i W. Łuszczkiewicza. Studia kontynuował w monachijskiej akademii u J.C. Hertericha i A. Liezen-Mayera (1887-1890). Wielokrotnie podróżował do Włoch. Współpracował przy panoramach malarskich („Tatry”, „Obrona Częstochowy”). Od 1905 mieszkał we Lwowie, skąd wyjeżdżał do Szczawnicy, Kosowa Bystrej i Krynicy. Uczestniczył w walkach I i II Brygady Legionów Polskich, był jednym z czołowych ilustratorów kampanii legionowych. Z tego okresu pochodzą liczne rysunki i akwarele ze scenami walk i życia obozowego. Wystawiał głównie w Krakowie, gdzie od 1921 roku mieszkał już na stałe. Malował pejzaże, portrety, sceny rodzajowe, projektował scenografie i kostiumy. Był członkiem rzeczywistym krakowskiego i lwowskiego TPSP oraz TZSP.

27. Lionel Noel Royer (1852-1926)

„Epizod z wojen napoleońskich”

olej, płótno, 65 x 81,5cm

sygn. p.d.: Lionel Royer

Obraz po konserwacji, płótno dublowane.

Na odwrocie drukowana nalepka z tekstem atramentem: A. Robinot / Emballeur de Beaux-Arts / 32, Rue de Maubeuge - Paris / Exposition de / No 1042 / M Lionel Royer, oraz druga nalepka z nieczytelnym tekstem atramentem, na poprzeczce krosien mało czytelny, owalny stempel paryskiej firmy.

70 000 zł

Francuski malarz akademicki, uczeń Alexandra Cabanela i Williama Bouguereau w paryskiej École Nationale Supérieure des Beaux-Arts. Debiutował w Salonie w 1874, w 1882 roku otrzymał nagrodę Prix de Rome w dziedzinie malarstwa. Malował sceny mitologiczne, religijne i historyczne, a także portrety.

28. Leopold GOTTLIEB (1879-1934)

„Żołnierz Legionów Polskich. Stanisław Burzmiński”

akwarela, węgiel, papier, 30 x 30 cm,

sygn. p.g.: l. gottlieb; p.d. napis: Burzmiński Stan; pod nazwiskiem napis: Polen; l.d. okrągła pieczęć z orłem w środku, w otoku napis: Komenda 2 Pułku Piechoty Legionów Polskich.

Podobną pieczęcią został opatrzony „Portret dr. Edwarda Wertheima. Porucznika Legionów Polskich” autorstwa L. Gottlieba, w zbiorach Muzeum Historii Żydów Polskich; źródło:

<https://culture.pl/pl/tworca/leopold-gottlieb#popup>.

8 000 zł

Leopold Gottlieb, zwany „malarzem I Brygady” wykonał około 1000 portretów legionowych, były to rysunki, ok. 30 prac graficznych (głównie litografii), akwarele, obrazy olejne, fotografie. W wydanej w Zurichu w 1916 „Tece Legionów Polskich” znalazły się 24 litografie wykonane na podstawie przywiezionych z frontu wołyńskiego rysunków. Artysta do Zurichu przybył bezpośrednio z frontu, widniejące na 12 grafikach przy sygnaturze daty poświadczają, że rysunki powstały podczas działań wojennych.

(źródło: https://wmuzeach.pl/kolekcje/muzeum-historii-zydow-polskich-polin_1/legiony-polskie-leopolda-gottlieba_168)

Prezentowany rysunek został nabyty na targu staroci w Zurichu ok. 2020.

Malarz, rysownik, grafik, członek wiedeńskiego Hagebundu, Grupy Czterech, a następnie grupy Pięciu, oraz stowarzyszenia Rytm. Studia artystyczne odbył w latach 1896-1902 w krakowskiej ASP pod kierunkiem Jacka Malczewskiego i Teodora Axentowicza. Naukę kontynuował w Monachium w pracowni A. Ažbego. W 1904 wyjechał do Paryża, gdzie z przerwami mieszkał. W Paryżu związany był ze środowiskiem Montparnasse'u, szczególnie blisko z Mojżeszem Kislingiem i Eugeniuszem Zakim. W latach 1917-1919 uczestniczył w wystawach formistów. W czasie I wojny służył w I Brygadzie Legionów Polskich, był jednym z czołowych ilustratorów epopei legionowej.

29. Wojciech WEISS (1875-1950)

„Letni pejzaż”

olej, płótno naklejone na sklejkę 35,5 x 50 cm,

sygn. p.d.: WWeiss

20 000 zł

Malarz, grafik, pedagog, jeden z najwybitniejszych przedstawicieli sztuki Młodej Polski. W latach 1892-1895 studiował w krakowskiej SSP u F. Cynka, I. Jabłońskiego, W. Łuszczkiewicza, J. Unierzyskiego i J. Matejki, w latach 1895-1899 u L. Wyczółkowskiego i J. Fałata. Naukę kontynuował w Paryżu (1899-1900) i we Włoszech (1900-1901). Do Włoch i Francji wracał wielokrotnie. Od 1907 roku prowadził zajęcia w krakowskiej ASP, gdzie w 1910 został profesorem, trzykrotnie był rektorem tej uczelni. Brał udział w wystawach TAP

„Sztuka”, będąc członkiem i w 1909 prezesem tego ugrupowania. W 1906 został członkiem wiedeńskiej Secesji. Wiele wystawiał w kraju i za granicą. Wczesne prace artysty, utrzymane w symboliczno-ekspresjonistycznej stylistyce, ok. 1905 ustępują obrazom o jasnej paletce barw i z czasem to właśnie bogactwo koloru i fascynacja pięknem natury będą określać malarstwo Weissa. Poza pejzażami i kompozycjami symbolicznymi artysta malował portrety i akty.

30. Michał STAŃKO (1901-1969)

„Widok na Tatry z Zakopanego”

olej, płótno, 50 x 70 cm,

sygn. p.d.: M. Stańko

*opłata droit de suite

5 500 zł

Malarz, pejzażysta tatrzański. Urodzony w Sosnowcu, młode lata spędził w Miechowie. W czasie I wojny walczył w Legionach. Ok. 1930 osiadł w Zakopanem, gdzie m.in. współpracował z Januszem Kotarbińskim przy polichromii w zakopiańskim kościele parafialnym. W 2 połowie lat trzydziestych mieszkał w Sosnowcu. Był członkiem Szczepu Rogate Serce Stanisława Szukalskiego. Jako ochotnik brał udział w kampanii wrześniowej 1939. W latach 1942-43 wykonywał polichromię w kościele w Koziegłowach k. Częstochowy. Krótko pracował w Strzelcach Opolskich w tamtejszym Wydziale Kultury. Po wojnie związał się ze śląskim środowiskiem artystycznym, pozostając w bliskim kontakcie z Zakopanem, gdzie mieszkał i miał pracownię. Najchętniej podejmował tematykę pejzażową, malował również martwe natury i akty, posługując się techniką olejną, rzadziej akwarelą.

31. Soter JAXA-MAŁACHOWSKI (1867-1952)

„Wawel w zimie”, 1938

akwarela, gwasz, tektura, 50 x 70 cm,

sygn. p.d.: S Jaxa / 1938 (litera „J” w podpisie i data wzmocnione czarną farbą).

Na odwrocie stempel autorski z tytułem i wymiarami atramentem: Tytuł Wawel w zimie / Rozmiar 50 x 70 / Cena 650 zł / Soter Jaxa Małachowski / Adres / Kraków, ul. Piłsudskiego 32.

Obraz zakupiony w salonie Desy w Katowicach w 1983.

18 000 zł

Malarz, wybitny marynista, pochodzący z kresów wschodnich. kształcił się w szkole rysunkowej w Odessie, następnie studiował w krakowskiej SSP pod kierunkiem F. Cynka, I. Jabłońskiego i W. Łuszczkiewicza. Od 1894 kontynuował naukę w szkole Rysunku i Malarstwa w Monachium. Po powrocie do kraju osiadł na stałe w Krakowie, skąd na dwa lata przeprowadził się do Zakopanego. Malował przede wszystkim krajobrazy - pejzaże morskie (znad Bałtyku i Morza Śródziemnego - pamiątki z licznych podróży do Włoch), widoki tatrzańskie, nokturny i zaułki krakowskie, rzadko portrety. Największym powodzeniem cieszyły się jego obrazy marynistyczne. Malował w technice olejnej, akwarelowej, a także gwaszem i pastelami. Był członkiem TZSP w Warszawie. Uczestniczył w wielu wystawach w Krakowie (tu miał kilka wystaw indywidualnych), Warszawie, we Lwowie, Łodzi, Poznaniu i Lublinie.

32. Adam SETKOWICZ (1876-1945)

„Kościół św. Marka w Krakowie”

akwarela, papier naklejony na tekturę, 19,5 x 14 cm,

sygn. l.d.: A. Setkowicz.

Na odwrocie atramentem: No 938 (przekreślone) zł. 12

2 000 zł

Malarz, w latach 1891-1894 kształcił się w krakowskiej Szkole Sztuk Pięknych. Swą popularność zawdzięcza tematyce rodzajowej i pejzażowej, silnie osadzonej w realiach polskiej wsi. Do najbardziej znanych motywów należą sceny rodzajowe rozgrywające się w zimowym pejzażu – wyjazdy na polowania, zaprzęgi z saniami. Był bardzo dobrym akwarelistą, jego kompozycje olejne to najczęściej motywy rodzajowe ukazane na tle wiejskiego pejzażu, rozległych pól i pastwisk.

33. Soter JAXA-MAŁACHOWSKI (1867-1952)

„Na brzegu”, 1931

akwarela, gwasz, tektura, 35 x 50 cm,

sygn. p.d.: S Jaxa / 1931

7 500 zł

Malarz, wybitny marynista, pochodzący z kresów wschodnich. kształcił się w szkole rysunkowej w Odessie, następnie studiował w krakowskiej SSP pod kierunkiem F. Cynka, I. Jabłońskiego i W. Łuszczkiewicza. Od 1894 kontynuował naukę w szkole Rysunku i Malarstwa w Monachium. Po powrocie do kraju osiadł na stałe w Krakowie, skąd na dwa lata przeprowadził się do Zakopanego. Malował przede wszystkim krajobrazy - pejzaże morskie (znad Bałtyku i Morza Śródziemnego - pamiątki z licznych podróży do Włoch), widoki tatrzańskie, nokturny i zaułki krakowskie, rzadko portrety. Największym powodzeniem cieszyły się jego obrazy marynistyczne. Malował w technice olejnej, akwarelowej, a także gwaszem i pastelami. Był członkiem TZSP w Warszawie. Uczestniczył w wielu wystawach w Krakowie (tu miał kilka wystaw indywidualnych), Warszawie, we Lwowie, Łodzi, Poznaniu i Lublinie.

34. Soter JAXA-MAŁACHOWSKI (1867-1952)

„Łódzie rybackie na otwartym morzu”, 1930

akwarela, gwasz, tektura, 35 x 50 cm,

sygn. p.d.: S Jaxa / 1930

7 500 zł

Malarz, wybitny marynista, pochodzący z kresów wschodnich. kształcił się w szkole rysunkowej w Odessie, następnie studiował w krakowskiej SSP pod kierunkiem F. Cynka, I. Jabłońskiego i W. Łuszczkiewicza. Od 1894 kontynuował naukę w szkole Rysunku i Malarstwa w Monachium. Po powrocie do kraju osiadł na stałe w Krakowie, skąd na dwa lata przeprowadził się do Zakopanego. Malował przede wszystkim krajobrazy - pejzaże morskie (znad Bałtyku i Morza Śródziemnego - pamiątki z licznych podróży do Włoch), widoki tatrzańskie, nokturny i zaułki krakowskie, rzadko portrety. Największym powodzeniem cieszyły się jego obrazy marynistyczne. Malował w technice olejnej, akwarelowej, a także gwaszem i pastelami. Był członkiem TZSP w Warszawie. Uczestniczył w wielu wystawach w

Krakowie (tu miał kilka wystaw indywidualnych), Warszawie, we Lwowie, Łodzi, Poznaniu i Lublinie.

35. Eugeniusz DZIERZENCKI (1905-1990)

„Brzeg morza z parą łodzi”

olej, tektura, 25,5 x 33 cm,

sygn. l.d.: E. Dzierzencki

Na odwrocie stemple P.P. „Desa” w Katowicach i metryczka obrazu.

*opłata droit de suite

3 400 zł

Malarz, związany z sopockim środowiskiem artystycznym. Studiował w warszawskiej ASP u Wyczółkowskiego i Skoczylasa. Jest autorem pejzaży marynistycznych z okolic Gdańska, Gdyni i Sopotu.

36. Eugeniusz DZIERZENCKI (1905-1990)

„Łódź i kuter na morzu”

olej, tektura, 24 x 32,5 cm,

sygn. l.d.: E. Dzierzencki

Na odwrocie stemple P.P. „Desa” w Katowicach.

*opłata droit de suite

3 400 zł

Malarz, związany z sopockim środowiskiem artystycznym. Studiował w warszawskiej ASP u Wyczółkowskiego i Skoczylasa. Jest autorem pejzaży marynistycznych z okolic Gdańska, Gdyni i Sopotu.

37. Jan RUBCZAK (1884-1942)

„Widok kanału Saint Sebastien w Martigues”

olej, płótno, wymiary: 37 x 75,5 cm,

sygnowany p.d.: Jan Rubczak

Na odwrocie napis ołówkiem: Kanał św. Marcina (!) / w Martigues koło Marsylii.

19 000 zł

Malarz i grafik, w latach 1904-11 uczeń krakowskiej ASP w pracowni Floriana Cynka i Jana Pankiewicza. Studia kontynuował w Lipsku i w Paryżu, gdzie od 1917 prowadził własną szkołę graficzną. Po powrocie do Krakowa prowadził od 1924 Wolną Szkołę Malarstwa, był również asystentem przy katedrze grafiki w ASP. Wiele wystawiał, brał udział w paryskich Salonach. Malował pejzaże, dekoracyjne martwe natury, często posługiwał się akwarelą. Zginął w 1942 w Auschwitz.

38. Wojciech WEISS (1875-1950)

„Wazon z bukietem gałązek kaliny”

olej, płótno, 65,5 x 50 cm,

sygn. l.d.: WWeiss

Stan zachowania: zabrudzenia, dr. ubytek warstwy malarskiej l. śr., b. dr uszkodzenia ramy.
38 000 zł

Malarz, grafik, pedagog, jeden z najwybitniejszych przedstawicieli sztuki Młodej Polski. W latach 1892-1895 studiował w krakowskiej SSP u F. Cynka, I. Jabłońskiego, W. Łuszczkiewicza, J. Unierzyskiego i J. Matejki, w latach 1895-1899 u L. Wyczółkowskiego i J. Fałata. Naukę kontynuował w Paryżu (1899-1900) i we Włoszech (1900-1901). Do Włoch i Francji wracał wielokrotnie. Od 1907 roku prowadził zajęcia w krakowskiej ASP, gdzie w 1910 został profesorem, trzykrotnie był rektorem tej uczelni. Brał udział w wystawach TAP „Sztuka”, będąc członkiem i w 1909 prezesem tego ugrupowania. W 1906 został członkiem wiedeńskiej Secesji. Wiele wystawiał w kraju i za granicą. Wczesne prace artysty, utrzymane w symboliczno-ekspresjonistycznej stylistyce, ok. 1905 ustępują obrazom o jasnej palecie barw i z czasem to właśnie bogactwo koloru i fascynacja pięknem natury będą określać malarstwo Weissa. Poza pejzażami i kompozycjami symbolicznymi artysta malował portrety i akty.

39. Tadeusz ZAMIAR (1905-1966)

„Chryzantemy w wazonie”, 1965

olej, płótno, 76 x 51,5 cm,

sygn. l.d.: T. Zamiar. 65

*opłata droit de suite

4000 zł

Malarz związany z katowickim środowiskiem artystycznym. Kształcił się w krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych w latach 1928/1929 — 1931/1932. Do 1945 był członkiem Związku Polskich Artystów Plastyków. Tematami jego prac były martwe natury, akty, pejzaże, był również uznanym kopistą.

40. Józef MĘCINA-KRZESZ (1860-1934)

„Róże”

olej, tektura, 32 x 57 cm,

sygn. p.d.: J. Męcina Krzesz

6 000 zł

Malarz związany z krakowskim środowiskiem artystycznym. W latach 1877-1884 kształcił się w krakowskiej SSP, m.in. pod kierunkiem F. Cynka, F. Szynalewskiego i Jana Matejki. Studia kontynuował w Paryżu w pracowni J.P. Laurensa. W latach 1882-1892 wystawiał swoje prace na Salonach; w roku 1889 uzyskał Mention Honorable za portret E. Chojeckiego. Malował obrazy o tematyce historycznej, sceny rodzajowe, religijne, liczne portrety, wykonywał ilustracje do pism „Illustration” i „Figaro illustre”. Swoje prace wystawiał z powodzeniem w kraju i za granicą, m.in. w Paryżu, Petersburgu, Kijowie, Budapeszcie i Berlinie.

41. Wincenty WODZINOWSKI (1886-1940)

„Dziewczyna w chuście”

olej, tektura, 51 x 62 cm,

sygn. p.d.: W. Wodzin

Stan zachowania: prawa krawędź obrazu nieznacznie obcięta łącznie z fragmentem sygnatury.

Na odwrocie owalny stempel Magazynu Przyborów Malarskich R. Aleksandrowicz, Kraków
ul. Basztowa 12.

4 000 zł

Malarz, uczeń W. Gersona w latach 1880-1881 oraz krakowskiej SSP (1881-1889) w pracowni Leopolda Loefflera, Jana Matejki i Władysława Łuszczkiewicza. Studia uzupełniał w akademii monachijskiej. W 1892 wrócił do kraju i osiadł w Swoszowicach k/Krakowa. W latach 1896-1916 uczył malarstwa na Wyższych Kursach dla Kobiet im. Baranieckiego. Tematyka jego prac to najczęściej malowane żywiolowo i z humorem sceny związane z folklorem podkrakowskiej wsi, kompozycje alegoryczne oraz portrety.

42. Stanisław Ignacy Poraj FABIJAŃSKI (1865-1947)

„Hucuł i hucułka”, 1936

olej, papier naklejony na tekturę, 50 x 35 cm,

sygn. p.d.: St. Poraj Fabijański 1936.

Na odwrocie owalny stempel Magazynu Przyborów Malarskich R. Aleksandrowicz Kraków.

6 000 zł

Malarz, uczeń krakowskiej SSP, m.in. u Feliksa Szynalewskiego, Leopolda Loefflera i Jana Matejki. Studia kontynuował w akademii monachijskiej. Odbił podróże do Włoch i Paryża. Na stałe osiadł w Krakowie. Znany głównie jako malarz architektury Krakowa, chętnie sięgał do tematów rodzajowo-historycznych oraz wątków legionowych.

43. Alfred KAMIENOBRODZKI (1844-1922)

„Huculi z indykiem”, 1924 (!)

akwarela, papier naklejony na tekturę, 20 x 29,5cm,

sygn. l.d.: AKamienobrodzki 1924 (!)

Obraz ze zbiorów Henryka Bednarskiego (1907-1991), wybitnego lwowskiego kolekcjonera i bibliofila, autora tekstów dotyczących sztuki, archeologii i architektury. W katalogu kolekcjonera poz. nr 185.

2 200 zł

Architekt i malarz, rysunku uczył się pod kierunkiem Leona Dembowskiego w Krakowie, studia architektoniczne odbył na politechnice w Wiedniu. Był uczestnikiem Powstania Styczniowego. We Lwowie, gdzie mieszkał miał swoje biuro architektoniczne. W 1894 na Powszechnej Wystawie Krajowej we Lwowie otrzymał złoty medal. Był członkiem krakowskiego TPSP. Jego prace malarskie to głównie pejzaże, widoki architektoniczne, studia wnętrz wykonane najczęściej w technice akwareli.

44. Ignacy PIEŃKOWSKI (1877-1948) przypisywany

„Brama kościelna z dzwonnica”

olej, płótno naklejone na tekturę, 30 x 22,5 cm,

niesygnowany.

Na odwrocie napis czerwonym długopisem: Ign. Pieńkowski, oraz stempel z numerem atramentem: Ze zbiorów / Henryka Bednarskiego / ze Lwowa / L.p. 398.

2 600 zł

Obraz ze zbiorów Henryka Bednarskiego (1907-1991), wybitnego lwowskiego kolekcjonera i bibliofila, autora tekstów z zakresu sztuki, architektury i archeologii, po wojnie zamieszkałego w Krakowie. W katalogu kolekcjonera poz. nr 398.

Malarz, grafik, pedagog. Kształcił się warszawskiej Klasie Rysunkowej Gersona, studia malarskie kontynuował w krakowskiej SSP u Teodora Axentowicza i Leona Wyczółkowskiego, oraz w Monachium i Paryżu. Rok przebywał w Rzymie, cztery lata spędził w Paryżu, odwiedził Włochy. Po powrocie do Warszawy objął profesurę w tamtejszej SSP, a po I wojnie został profesorem krakowskiej ASP. Jego uczniami byli m.in. Brzozowski, Cybis, Kantor, Larisch. Znany głównie z martwych natur i portretów, malował również pejzaże, kompozycje symboliczne (we wczesnej twórczości), religijne, zajmował się grafiką.

45. Józef KIDOŃ (1890-1968)

„Portret kobiety w błękitnej sukni”

pastel, tektura, 66 x 50 cm,

sygn. l.d.: Kidoń

Stan zachowania: dr. przetarcia w partii nosa, rama uszkodzona.

*opłata droit de suite

3 400 zł

Malarz, urodzony w Rudzicy na Śląsku Cieszyńskim. Studiował we Lwowie u S. Kaczora Batowskiego i L. Kwiatkowskiego. Następnie kształcił się w Paryżu i Amsterdamie. W 1919 brał udział w obronie Lwowa. W 1920 zamieszkał na Helu. Podróżował do Włoch, odwiedził m.in. Wenecję, Florencję, Neapol i Rzym. W latach 1927-1939 mieszkał w Katowicach. Okres drugiej wojny spędził w Warszawie i Krakowie. W 1949 osiadł w Warszawie na stałe. Swoje prace wystawiał m.in. w Katowicach, Warszawie, Lwowie, Łodzi i Bydgoszczy. Wraz ze Stanisławem Ligoniem zakładał Związek Polskich Artystów Plastyków na Śląsku. Malował portrety – często osób z kręgów polityczno-kulturalnych, a także kwiaty i pejzaże. Stosował technikę olejną i pastelową. W 2009 Muzeum Historii Katowic zorganizowało wystawę jego portretów.

46. Stanisław LIGOŃ (1879-1954)

„Nabożeństwo majowe. Rodzice artysty”, 1913

olej, płótno, 101,5 x 96,5 cm,

sygn. l.d.: St. Ligoń 1913

Na odwrocie dwie nalepki: na górnej listwie krosien z nieczytelnym tekstem atramentem, na dolnej listwie krosien drukowana nalepka Miejskiej Galerii Sztuki w Łodzi ze słabo czytelnym tekstem atramentem: Autor Ligoń S. / Nazwa Nabożeństwo majowe / Nr katalogu 777 / Data przyjęcia 6 XII 24.

9 000 zł

Obraz był prezentowany na wystawie obrazów i rzeźb w Katowicach w 1929 („Nabożeństwo majowe w domu górnośląskim”), oraz w 1931 na wystawie polskiej sztuki religijnej na Śląsku. W zbiorach Muzeum Historii Katowic znajduje się pocztówka z reprodukcją obrazu „Nabożeństwo majowe”, wydana nakładem krakowskiego Wydawnictwa „Powściągliwość i

Praca” wspólnoty michalitów. Pocztówka z datą 8. IX. 1953, pisana przez samego Juliusza Ligonja, informuje, że prezentowany na niej obraz przedstawia rodziców artysty, Ligoń nadmienia również, że obraz zaginął w czasie wojny.

Malarz, rysownik, pisarz, wybitny śląski działacz społeczny. Był synem Jana, górnośląskiego pisarza i poety, wnukiem Juliusza, polskiego działacza społecznego Górnego Śląska, publicysty i poety. Kształcił się w krakowskiej Państwowej Szkole Przemysłowej, w latach 1900-1903 kontynuował naukę w Berlinie, gdzie nawiązał kontakt z polskim środowiskiem artystycznym. Po powrocie z Berlina pracował jako ilustrator w wydawnictwie Karola Miarki. Od 1911 kontynuował studia w krakowskiej ASP u Józefa Mehoffera i Jacka Malczewskiego. W latach 1914-1917 w Truskolasach, w powiecie kłobuckim, malował polichromię na stropie prezbiterium kościoła św. Mikołaja. Tworzył obrazy i polichromie w kościołach podczęstochowskich, malował pejzaże i portrety. Po powrocie z wojska (został wcielony do armii niemieckiej w 1917) rozpoczął współpracę z czasopiśmem satyrycznym „Kocynder” i zaangażował się w akcję propagandową powrotu Śląska do Polski (pracował w dziale propagandy Polskiego Komitetu Plebiscytowego). Publikował własne teksty i rysunki satyryczne pod pseudonimem Karlik, Karlik z Kocyndra, był autorem plakatów plebiscytowych. W latach 1923-1928 był nauczycielem rysunku w katowickim Państwowym Gimnazjum im. Adama Mickiewicza. Od 1927 pracował w rozgłośni Polskiego Radia w Katowicach, w 1929 wraz z Józefem Kidoniem i Pawłem Stellerem utworzył Związek Zawodowy Artystów Plastyków na Śląsku, którego został prezesem. Organizował liczne wystawy na Śląsku. W czasie II wojny był zmuszony opuścić kraj. Do Katowic wrócił w 1946, pracował w Radiu Katowice, od 1949 był członkiem Związku Literatów Polskich.

47. Ludwik MISKY (1884-1938)

„W południowym słońcu”, 1911

olej, tektura, 45 x 41 cm,

sygn. p.d.: L. Misky / 11

Na odwrocie numer ołówkiem: 19172 oraz drukowana nalepka TPSP we Lwowie z tekstem atramentem: Data 15/4 1912 / Ilość 4/4 (?) / Nr 2928 / Misky Ludwik / W słońcu południowym / olej / 100 Kr.

Obraz ze zbiorów Henryka Bednarskiego (1907-1991), wybitnego lwowskiego kolekcjonera i bibliofila, autora tekstów z zakresu sztuki, architektury i archeologii, po wojnie zamieszkałego w Krakowie.

3 600 zł

Malarz i grafik, wybitny kolorysta. Studiował w krakowskiej ASP w pracowniach F. Cynka, L. Wyczółkowskiego, J. Pankiewicza, J. Mehoffera i J. Stanisławskiego, naukę kontynuował w Dreźnie, Lipsku, Berlinie i Wiedniu. Był członkiem Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg”. W pejzażach inspirował się twórczością Stanisławskiego. Malował martwe natury, motywy architektoniczne, portrety. Poza malarstwem sztalugowym i grafiką zajmował się projektowaniem tkanin.

48. Irena NOWAKOWSKA-ACEDAŃSKA (1906-1983)

„Widok na ratusz w Gliwicach”

olej, płótno, 60 x 40 cm,

sygn. p.d.: I. Nowakowska /-Acedańska; l.d.: Gliwice Ratusz
Stan zachowania: dr. przedarcie płótna i rysa na malaturze (l.śr.)
*opłata droit de suite

2 600 zł

Malarka i graficzka, przed wojną związana z lwowskim środowiskiem artystycznym, od 1946 mieszkała w Gliwicach. Kształciła się w Szkole Technicznej, Wydział Sztuk Zdobniczych i Przemysłu Artystycznego we Lwowie, którą ukończyła w 1932. Lata lwowskie to głównie tematyka architektury zabytkowej Lwowa i okolicznych miast, okres powojenny stanowi kontynuację fascynacji architektonicznych artystki, wzbogaconą o pejzaż przemysłowy, martwe natury i kwiaty. Większość prac artystki to cykle związane z widokami Gliwic, Warszawy, Krakowa, Opola, Bielska, a także pejzaże z wakacyjnych podróży do Bułgarii i na Węgry. Malowała obrazy olejne, akwarele, wiele miejsca poświęciła rysunkowi. Z technik graficznych uprawiała drzeworyt i linoryt.

49. Roman SZCZERZYŃSKI (1908-1985)

„Międzyzdroje. Kawcza Góra”, 1957

akwarela, papier, 25 x 34 cm

sygn. p.d.: Szczerzyński R 1957

Na odwrocie opis autorski: Tyt. „Międzyzdroje – Kawcza Góra / Aut. Szczerzyński Roman / człon. ZPAP okręg w Katowicach No. l. 1060 / techn. akwarela, wym. 34 x 25.

*opłata droit de suite

1 800 zł

Malarz, grafik, pedagog, urodzony w Bielsku Białej, związany z artystycznym środowiskiem Śląska i Zagłębia. Studiował w warszawskiej ASP (1936). W czasie okupacji był więźniem obozów koncentracyjnych. Poza twórczością artystyczną pracował jako pedagog w szkołach, a także w katowickim Pałacu Młodzieży. Był członkiem ZPAP. Uczestniczył w wystawach zbiorowych w Polsce, ZSRR, Bułgarii, Rumunii i Czechach. Tematami jego prac były pejzaże, motywy architektoniczne, portrety, uprawiał malarstwo abstrakcyjne. W swej twórczości chętnie nawiązywał do osiągnięć francuskiego postimpresjonizmu i tasyzmu.

50. Jerzy DUDA-GRACZ (1941-2004)

„Obraz 871. Jurajski”, 1984

olej, płyta pilśniowa, 23 x 30 cm,

sygn. l.d.: Duda Gracz 1984.

Na odwrocie drukowana nalepka autorska z tekstem atramentem: Tytuł Obraz 871 / Jurajski / Olej, pł. pilśn. / 23 x 30 cm / Duda Gracz / Rok 1981 (!) /Nr. Katal. Autor. 871/ Uwagi X
Jesień Jurajska

*opłata droit de suite

39 000 zł

Malarz, grafik. Dyplom ASP w Krakowie na Wydziale Grafiki w Katowicach uzyskał w 1968. Artysta ma w swoim dorobku liczne wystawy indywidualne i zbiorowe na całym świecie. Reprezentował Polskę w 1984 na 41 Biennale Sztuki w Wenecji, w 1986 i 1987 na Targach Sztuki w Wenecji. Malował alegoryczno-groteskowe sceny rodzajowe i pejzaże.

51. Tadeusz KANTOR (1915-1990)

„Bez tytułu”

tusz, pastel, flamaster, papier, 30 x 21 cm,

sygn. p.d.: T. Kantor

*opłata droit de suite

7 000 zł

Malarz, reżyser, scenograf, teoretyk sztuki. W latach 1934-1939 studiował w ASP w Krakowie malarstwo u Władysława Jarockiego i Ignacego Pieńkowskiego, oraz scenografię u Karola Frycza. Był czołowym twórcą awangardy malarskiej, teatralnej, scenograficznej. Był twórcą manifestów artystycznych i happeningów. W 1943 roku założył Teatr Konspiracyjny, a w roku 1956 teatr Cricot 2. Związany był z Grupą Krakowską. Miał liczne wystawy i pokazy spektakli teatralnych w kraju i za granicą. Malował sceny symboliczne, abstrakcyjne i projekty scenograficzne.

52. Edward DWURNIK (1943-2018)

„Nowy Jork, 2004

gwasz, papier, 18 x 24 cm,

sygn. p.d.: 2004 E. Dwurnik; śr.d.: N.Y.C.

*opłata droit de suite

2 600 zł

Malarz, grafik, w latach 1963-70 studiował malarstwo, grafikę i rzeźbę na Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Poza malarstwem Dwurnik uprawiał grafikę i rysunek (zarówno autonomiczne serie jak i ilustracje). Projektował monumentalne kompozycje malarskie w przestrzeni publicznej.

53. Klaudiusz JĘDRUSIK (1928-1986)

„Przestrzeń”, 1975

olej, akryl, płótno, 80 x 100 cm,

sygn. p.d.: K. Jędrusik 75

Na odwrocie 2 autorskie nalepki: Klaudiusz Jędrusik / Katowice ul. Rysia 7 / „Przestrzeń” / tech. olej – acryl / Form. 80 x 100, druga nalepka z autorską dedykacją.

*opłata droit de suite

4 000 zł

Malarz, związany z katowickim środowiskiem artystycznym, współzałożyciel i członek grupy St-53, autor niepublikowanego w całości tekstu „Historia grupy St-53”. Studiował w katowickiej Filii ASP w Krakowie. Wcześniej uległ fascynacji Teorią Widzenia Strzebińskiego, inspirował go kubizm analityczny i twórczość Cezanne’a, zajmował się badaniem zjawisk optycznych. Malował również kompozycje nawiązujące do impresjonizmu.

54. Jerzy KAŁUCKI (1931-2022)

„Celebes”, 1989

akryl, płótno, 110 x 95 cm,

sygnowany na odwrocie: Jerzy Kałucki 1989 / Jerzy Kałucki / „Celebes” / 1989.

Obraz ze zbiorów rodziny artysty.

95 000 zł

Malarz, scenograf, urodzony w 1931 we Lwowie. Studiował w ASP w Krakowie w latach 1951-1957, dyplom w pracowni Andrzeja Stopki na Wydziale Scenografii ASP. Początki swojej pracy twórczej artysta związał z teatrem. Pracował w Teatrze Śląskim w Katowicach, Teatrze Lalki w Toruniu i Teatrze Zagłębia w Sosnowcu. W 1976 przystąpił do Stowarzyszenia Artystycznego Grupa Krakowska. W latach 1981-2003 prowadził pracownię malarstwa w ASP w Poznaniu. Miał szereg wystaw indywidualnych malarstwa i rysunku, m.in. w Warszawie, Krakowie, Chełmie, Cieszynie, Lublinie, Zielonej Górze, brał udział w wystawach zbiorowych w Anglii, Niemczech, na Węgrzech, we Włoszech, Turcji, Grecji, Szwajcarii i Kanadzie. Jego prace znajdują się w zbiorach Muzeum Narodowego w Krakowie, Poznaniu, Warszawie, Wrocławiu, Muzeum Ziemi Chełmskiej w Chełmie, Museum of Modern Art. w Nowym Jorku, Sammlung Jurgen Blum, Hunfeld, galerie Hoffmann, Gorbheimer-Muhle, a także w kolekcjach prywatnych w kraju i za granicą. W swoim opracowaniu poświęconym twórczości Jerzego Kałuckiego Bożena Kowalska tak charakteryzuje artystę: „Intelektualista i agnostyk, ze szczególnym upodobaniem do nauk ścisłych, a jednocześnie introwertyk, zawsze dyskretnie ukrywający wszelkie emocje i sprawy osobiste, więc negujący też wszelki subiektywizm – Jerzy Kałucki nie mógł dla interesującej go problematyki wybrać żadnego innego środka przekazu niż język geometrii. (...) Sam artysta pisze: ‘Instynktownie wybrałem geometrię. Jej właściwości, jak jasność, uniwersalność, oparte na aprioryczności podstawowych twierdzeń były dla mnie doskonałym środkiem dla skonstruowania obrazu’”. (B. Kowalska, „Przestrzenie Jerzego Kałuckiego”, Centrum Sztuki Galeria EL w Elblągu, 2007, s. 114).

95 000 zł

55. Adam KIEŁB (1957)

„Abstrakcja No 42”, 2023

olej, płyta, 70 x 100 cm,

sygn. śr. d.: Adam Kiełb 2023

7 000 zł

Malarz, grafik, fotograf, absolwent historii sztuki Uniwersytetu Jagiellońskiego, dyplom w 1984. Od 1977 zajmuje się malarstwem, realizując wielkoformatowe obrazy panoramiczne. Z technik graficznych uprawia suchą igłę, mezzotintę i linoryt. Jako fotograf specjalizuje się w technice gumy chromianowej i cyjanotypii. Znacząca część jego prac fotograficznych to serie i cykle realizowane na tradycyjnych czarno-białych i barwnych materiałach. Artysta miał 25 wystaw indywidualnych.

56. Witold PAŁKA

„Kompozycja”, ok. 1960

olej, płótno, 67 x 74 cm,

sygn. p.g.: Pałka W.

Obraz zakupiony bezpośrednio od Witolda Pałki.

*opłata droit de suite
16 000 zł

Malarz, uczeń krakowskiej ASP w pracowniach E. Eibischa, J. Fedkowicza i W. Taranczewskiego, dyplom w 1953. Wieloletni przewodniczący Rady Artystycznej Malarzy w Zarządzie Okręgu ZPAP w Katowicach, członek grupy „Arkat”. Mieszkał i pracował w Katowicach. Artysta był wytrawnym kolorystą, powtarzającym się motywem w jego obrazach są wnętrza teatralne, sale koncertowe, kawiarnie, miejsca spotkań wytwornych, eleganckich kobiet. Malarstwo religijne zawsze zajmowało ważne miejsce w jego twórczości, w latach 1966-1980 współpracował z Komisją Sztuki i Architektury Sakralnej Diecezji Katowickiej, artysta jest autorem dekoracji malarskich w wielu kościołach.

57. Maja BEREZOWSKA (1897-1978)

„Stara dewotka”, 1959

tusz, akwarela, papier, 34,5 x 49,5 cm

sygn. l.d.: majaberezowska 59

Ilustracja do: „Anegdoty i sensacje obyczajowe wieku Oświecenia”, zebrał i opracował Roman Kaleta, ilustracje Maja Berezowska, „Czytelnik”, Warszawa 1958, s. 170.

Obraz zakupiony w krakowskim salonie i galerii „Connaisseur” w 1999.

3 600 zł

Malarka, graficzka, scenografka. Kształciła się w prywatnej szkole M. Roericha w Petersburgu oraz w Krakowie u J. Pankiewicza i L. Wyczółkowskiego. Studiowała też w Paryżu u Faujity oraz w Monachium. W latach 1920-1926 była żoną Kazimierza Grusa - satyryka i ilustratora lwowskiego. Przez kilka lat mieszkała w Paryżu. W 1941 została osadzona na Pawiaku, a następnie w obozie Ravensbrück. Do kraju powróciła w 1946 r. Tematem jej prac były kompozycje kwiatowe i sceny erotyczno-obyczajowe. Oprócz malarstwa zajmowała się też scenografią, projektowaniem plakatów i wystrojem wnętrz. Jej prace można oglądać m.in. w Paryżu, we Włoszech i Sztokholmie.

58. Antoni UNIECHOWSKI (1903-1976)

„Herbatka pań z towarzystwa”

akwarela, gwasz, tusz, piórko, papier, 34,5 x 43 cm,

sygn. p.d.: AU.

*opłata droit de suite

3 600 zł

Ceniony ilustrator, znakomity znawca dawnego kostiumu, rekwizytów i realiów. Pochodził ze zubożałej rodziny ziemiańskiej, która na początku XX w. przeniosła się do Warszawy. W latach 1924-1929 studiował na tamtejszej ASP u Karol Tichego. Żywo interesował się historią sztuki. Po wojnie współpracował z „Przekrojem”. Działal też jako scenograf teatralny i filmowy oraz projektował plakaty.

59. Antoni UNIECHOWSKI (1903-1976)

„Pan i pokojówka – scena erotyczna”

akwarela, piórko, papier, 21 x 30 cm,

sygn. p.d. AU.

*opłata droit de suite

1 800 zł

Ceniony ilustrator, znakomity znawca dawnego kostiumu, rekwizytów i realiów. Pochodził ze zubożałej rodziny ziemiańskiej, która na początku XX w. przeniosła się do Warszawy. W latach 1924-1929 studiował na tamtejszej ASP u Karol Tichego. Żywo interesował się historią sztuki. Po wojnie współpracował z „Przekrojem”. Działal też jako scenograf teatralny i filmowy oraz projektował plakaty.

60. Piotr STAWIŃSKI (ur. 1957)

„Projekt okładki płyty SBB „, 1975

tempera, tusz, tektura, 31 x 31 cm,

sygn. l.g.: P. Stawiński 75r.

Na odwrocie autorski opis: Projekt okładki płyty SBB / Rok 1975 / 1975 Indywidualna wystawa Ros „Pyrlik” Bytom.

1 600 zł

Malarz, syn Bolesława, związany ze śląskim środowiskiem artystycznym. Poza malarstwem uprawia rysunek, grafikę oraz eksperymentalne formy sztuki. Współzałożyciel grupy „Dell`arte” i Akademii Sztuki Fascynującej. Od 1994 członek die Kunstlergilde. Brał udział w licznych wystawach zbiorowych i działaniach plastycznych w Polsce i za granicą (Włochy, Francja, Niemcy). Miał wiele wystaw indywidualnych w Polsce (m.in. Pałac pod Baranami w Krakowie, Galeria Kronika w Bytomiu, Galeria teatru im. St. I. Witkiewicza w Zakopanem, GCK Katowice) oraz w Niemczech (Ditzingen, Stuttgart).

GRAFIKA

61. Władysław JAROCKI (1879-1965)

„Barbakan i Brama Floriańska w zimie”, 1928

autolitografia barwna, 30 x 37,2 cm,

sygn. monogramem na kamieniu p.d.: W.J. 1928

Praca z teki graficznej „Kraków. 6 autolitografij”, Kraków TPSP, po 1926, odbito w Zakładzie Litograficznym Aureliusza Pruszyńskiego w Krakowie.

*opłata droit de suite

700 zł

Malarz, grafik, architekt, w latach 1902-1906 kształcił się w krakowskiej ASP w pracowniach Józefa Mehoffera i Leona Wyczółkowskiego, w 1906 uzupełniał studia w Akademii Julian w Paryżu. Od 1920 był profesorem Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, był członkiem TAP Sztuka, Wiedeńskiej „Secesji” i Societe Nationale des Beaux-Arts w Paryżu. Brał aktywny udział w wystawach krakowskiego TPSP, w weneckich Biennale, miał liczne wystawy indywidualne. Interesował się folklorem, malował sceny rodzajowe o motywach podhalańskich, huculskich, a także krajobrazy tatrzańskie, widoki Wenecji, portrety. Od 1913 interesował się grafiką, uprawiał akwafortę i litografię, współpracował z pismami satyrycznymi.

62. Leon WYCZÓŁKOWSKI (1852-1936)

„Złamana sosna we mgle”, 1907

autolitografia, 10, 2 x 23 cm

sygn. oł. p.d.: LWyczół

Grafika z „Teki litewskiej. 25 autolitografij i autoalgrafij”, wydawca Feliks Jasieński, Zakład Litograficzny Aureliusza Pruszyńskiego, Kraków 1907.

4 000 zł

Swoje zainteresowanie grafiką zawdzięcza Wyczółkowski przyjaźni z Feliksem „Mangghą” Jasieńskim, znakomitym kolekcjonerem, publicystą, wybitnym znawcą, krytykiem i propagatorem sztuki. Współpraca z Jasieńskim zaowocowała około pięciuset pracami litograficznymi, w technikach metalowych, czy fluoroforcie. To Jasieńskiemu artyście dedykował swój akwatintowy autoportret z 1902 z podpisem: „Feliksowi Jasieńskiemu L. Wyczół pierwsza praca graficzna d 15/5/902”. Wydana w 1907 czarno-biała „Teka litewska” jest kolejnym przykładem współpracy artysty z Jasieńskim. Poza rozległymi, oszczędnymi w formie pejzażami w tece znalazły się widoki kapliczek, dworów w Biennicy i Malinowszczyźnie, oraz bodaj po raz pierwszy drzewa, jako odrębny, ujęty indywidualnie temat, którym artysta będzie zafascynowany i który będzie wielokrotnie podejmował w swojej niezwykle bogatej i różnorodnej twórczości. (K. Kulig-Janarek, W. Milewska „Leon Wyczółkowski 1852-1936. W 150. rocznicę urodzin artysty”, Muzeum Narodowe w Krakowie, Kraków, 2003, s. 48).

63. Friedrich IWAN (1889-1967)

„Pejzaż zimowy. Jelenia Góra-Jagniątków”

akwaforta barwna, akwatinta, 34,2 x 43cm,

sygn. oł. p.d.: Friedr. Iwan.

1 200 zł

Niemiecki malarz i grafik, urodzony w Kamiennej Górze na Dolnym Śląsku. Uczył się w szkole plastycznej we Wrocławiu, naukę kontynuował w akademii berlińskiej. Mieszkał i pracował w Jeleniej Górze na trwałe wiążąc swoją twórczość malarską i graficzną z rejonem Sudetów.

64. Jan NOWAK (ur. 1939)

„Świat Pana Boga XIV”, 2024

linoryt, 6/6, odbitka wykonana ręcznie bez użycia prasy graficznej,

53,5 x 48,3 cm,

sygn. oł. p.d.: Jan Nowak 2024; oł. l.d.: Linoryt 6/6 „Świat Pana Boga XIV”, monogramem na płycie l.d.: JN 2024

2 400 zł

Grafik związany ze śląskim środowiskiem artystycznym. W latach 1958-1959 uczył się technik graficznych u Stefana Suberlaka w Ognisku Plastycznym w Katowicach. Z zawodu górnik, w kopalni „Katowice” przepracował 28 lat. Był współzałożycielem koła plastyków „Gwarek 58” przy kopalni „Katowice”. W 1989 otrzymał zezwolenie na wykonywanie zawodu artysty plastyka z Ministerstwa Kultury i Sztuki. Uprawia linoryt, miedzioryt i suchą

igłę. W pracach artysty dominuje motyw śląskiego pejzażu i jego mieszkańców, często przedstawiony z ornamentalną drobiazgowością i bogactwem rozwiązań tematycznych. (Maria Fiderkiewicz „Sztuka pogranicza. Między etnosztuka a sztuka akademicka. Katalog zbiorów Muzeum Śląskiego”, Muzeum Śląskie, Katowice, 2007, s. 132).

65. Wanda GOŁOGOWSKA (1919-2009)

„Taniec”, 1965

linoryt, 32,5 x 48 cm,

sygn. oł. l.d.: Gołogowska; oł. p.d.: linoryt 1965.

Na odwrocie autorski opis długopisem: Wanda Gołogowska / Nr. leg 3/71 / tytuł (zamazany) / format 32,5 x 48 / technika linoryt, oraz nalepka z tekstem pismem maszynowym: Wanda Gołogowska / Taniec – linoryt

*opłata droit de suite

800 zł

Graficzka, rysownicza i pedagog, związana ze śląskim środowiskiem artystycznym. Urodzona w Warszawie, w latach 1942-1944 była żołnierzem Armii Krajowej, jako sanitariuszka i łączniczka 72 Pułku Piechoty brała udział w Powstaniu Warszawskim, pseudonim „Lena”. W latach 1944-1945 była więźniarką Sandbostel Oberlagen. Studia w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych we Wrocławiu, Oddział w Katowicach rozpoczęła w 1948. W 1954 uzyskała dyplom ASP na Wydziale Grafiki w Katowicach u Bogusława Góreckiego. W latach 1954-1956 była asystentem w Pracowni Rysunku katowickiego Wydziału Grafiki ASP. Brała udział w ogólnopolskich wystawach plastyki, m.in. w Radomiu w 1958 i w Bielsku Białej w 1963, a także w wystawach okręgowych. (Lit.: „Akademia Sztuk Pięknych w Krakowie 50-lecie Wydziału Grafiki Filii w Katowicach 1947-1997”, Katowicki Wydział Grafiki Filia ASP w Krakowie, Katowice, 1997, s. 72).

66. Stefan SUBERLAK (1928-1994)

„Gospodarze 4”, 1973

linoryt, 57,5 x 71 cm,

sygn. oł. p.d.: St. Suberlak 1973, oraz na kamieniu p.d.: 1973 Suberlak;

ołówkiem l.d.: „Gospodarze 4” linoryt.

*opłata droit de suite

1 700 zł

Malarz, grafik, związany ze śląskim środowiskiem artystycznym, uczeń katowickiego Wydziału Grafiki ASP w Krakowie. Brał udział w licznych międzynarodowych wystawach zbiorowych (biennale w Lugano, Ljubljanie, Sao Paulo, Tokio). Miał wiele wystaw indywidualnych w kraju i za granicą. Jego prace znajdują się w wielu polskich muzeach, za granicą m.in. w Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Tokio, w zbiorach Kongresu USA w Waszyngtonie. Powtarzającym się tematem prac artysty jest wieś, postrzegana poetycko i z humorem, często w klimacie nieco surrealistycznym, bliskim twórczości Breughla i Chagalla.

67. Stefan SUBERLAK (1928-1994)

„Pastuch”, 1959

linoryt, 70,5 x 51 cm,

sygn. na kamieniu l.d.: Suberlak

Linoryt reprodukowany w: „Stefan Suberlak”, oprac. I. Jakimowicz, seria: „Współczesna grafika polska”, Wydawnictwo Artystyczno-Graficzne, Warszawa 1963.

Grafika z prywatnych zbiorów doc. Józefa Ligęzy (1910-1972), wybitnego etnografa, folklorysty, zbieracza śląskich pieśni ludowych, w latach 1963-1972 dyrektora Muzeum Górnosląskiego w Bytomiu

*opłata droit de suite

1 500 zł

Malarz, grafik, związany ze śląskim środowiskiem artystycznym, uczeń katowickiego Wydziału Grafiki ASP w Krakowie. Brał udział w licznych międzynarodowych wystawach zbiorowych (biennale w Lugano, Ljubljanie, Sao Paulo, Tokio). Miał wiele wystaw indywidualnych w kraju i za granicą. Jego prace znajdują się w wielu polskich muzeach, za granicą m.in. w Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Tokio, w zbiorach Kongresu USA w Waszyngtonie. Powtarzającym się tematem prac artysty jest wieś, postrzegana poetycko i z humorem, często w klimacie nieco surrealistycznym, bliskim twórczości Breughla i Chagalla.

68. Władysław TOKARZ (ur. 1936)

„Portret I”

linoryt, 31,3 x 27,4 cm,

sygn. oł. l.d.: Tokarz; oł. p.d.: portret I linoryt

*opłata droit de suite

600 zł

Grafik, w latach 1957-1964 kształcił się w krakowskiej ASP na Wydziale Grafiki w Katowicach, w 1964 uzyskał dyplom u wykładowcy B. Góreckiego i u prof. A. Raka.

69. Alexander CALDER

„Trzy tancerki”, 1975

oryginalna litografia barwna, 38 x 56 cm,

podwójna plansza z pisma „Derriere le Miroir” nr 212, styczeń 1975, Maeght Éditeur, Paryż.

1 300 zł

Jeden z najwybitniejszych rzeźbiarzy XX w. Był prekursorem sztuki kinetycznej, autorem ruchomych rzeźb, nazwanych przez zaprzyjaźnionego z nim Marcela Duchampa mobilami, oraz konstrukcji nieruchomych, dla których nazwę stabile zasugerował Jean Arp. Karierę artystyczną rozpoczął jako malarz i rysownik już w latach 20. XX w. Był członkiem stowarzyszenia Abstraction-Création. Tworzył monumentalne rzeźby, m.in. z okazji Światowej Wystawy w Montrealu, dla Stadionu Olimpijskiego w Meksyku, dla lotniska w Dallas, jego prace znajdują się na ulicach Nowego Jorku i wielu miast europejskich. Z technik malarskich najchętniej posługiwał się gwaszem. Przez wiele lat współpracował z paryską galerią i wydawnictwem Maeght, dla których wykonał kilka serii barwnych litografii.

70. Alexander CALDER (1898-1976)

„Gracze”, 1975

oryginalna litografia barwna, 38 x 56 cm,

podwójna plansza z pisma „Derriere le Miroir” nr 212, styczeń 1975, Maeght Éditeur, Paryż.
1 300 zł

Jeden z najwybitniejszych rzeźbiarzy XX w. Był prekursorem sztuki kinetycznej, autorem ruchomych rzeźb, nazwanych przez zaprzyjaźnionego z nim Marcela Duchampa mobilami, oraz konstrukcji nieruchomych, dla których nazwę stabile zasugerował Jean Arp. Karierę artystyczną rozpoczął jako malarz i rysownik już w latach 20. XX w. Był członkiem stowarzyszenia Abstraction-Création. Tworzył monumentalne rzeźby, m.in. z okazji Światowej Wystawy w Montrealu, dla Stadionu Olimpijskiego w Meksyku, dla lotniska w Dallas, jego prace znajdują się na ulicach Nowego Jorku i wielu miast europejskich. Z technik malarskich najchętniej posługiwał się gwaszem. Przez wiele lat współpracował z paryską galerią i wydawnictwem Maeght, dla których wykonał kilka serii barwnych litografii.

71. Zdzisław STANEK (1925 - 1996)

„Butelka i kieliszek”

monotypia, 15,5 x 11,5 cm,

sygn. oł. p.d.: Z. Stanek

*opłata droit de suite

1 200 zł

Malarz, związany z katowickim środowiskiem artystycznym, współzałożyciel Grupy St-53. Podobnie jak pozostałych członków Grupy St-53, fascynowała go twórczość i myśl teoretyczna Władysława Strzemińskiego. Początkowo inspirował się kubizmem, z czasem jego malarstwo rozwija się w kierunku abstrakcji, by znów powrócić do przedmiotu, któremu nadaje wręcz rzeźbiarską formę, modelując ją w drewnie i gipsie, i wzbogacając fakturę grubo nałożoną farbą. Artysta uczestniczył w licznych wystawach zbiorowych, miał wystawy indywidualne w Warszawie, Katowicach, Bytomiu i Szczecinie. Jego prace znajdują się m. in. w zbiorach Muzeum Narodowego w Warszawie, Muzeum Pomorza Zachodniego w Szczecinie, Muzeum w Toruniu, Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Sztokholmie. Prace artysty z tak wczesnego okresu jak powyższy obraz na rynku antykwarycznym są dużą rzadkością.

72. Eugeniusz EIBISCH (1895-1987)

„Kwiaty w dzbanie”, 1977

litografia, 36,5 x 27,5 cm,

sygn. oł. p.d.: Eibisch 77

Litografia wg rysunku tuszem z lat 1956-1966, w katalogu wystawy: „Eugeniusz Eibisch. Obrazy olejne i rysunki”, Muzeum Narodowe w Warszawie, 1967, nr kat. 108.

1 100 zł

Malarz, rysownik, pedagog, związany ze środowiskiem École de Paris, członek ugrupowania Jednoróg i ZPAP. Swą twórczością nawiązywał do nurtu kolorystycznego. Studiował w krakowskiej ASP u Jacka Malczewskiego i Wojciecha Weissza (1912-1920). W latach 1922-1939 przebywał w Paryżu, gdzie aktywnie uczestniczył w tamtejszym życiu artystycznym, wystawiał na Salonach, w galeriach L. Zborowskiego i G. Bernheima. Po powrocie do kraju kierował katedrą rysunku w krakowskiej ASP, po wojnie był rektorem tej uczelni. W latach 1950-1969 uczył malarstwa w ASP w Warszawie. Początkowo interesował się

doświadczeniami formistów, w okresie paryskim często nawiązywał do dramatycznej ekspresji malarstwa Soutine'a, by z czasem tworzyć kompozycje, w których zasadniczym elementem konstrukcyjnym stał się kolor. Malował studia portretowe kobiet, serie martwych natur i motywy pejzażowe.

RZEŻBA

73. Rajnhold Tomasz DOMIN (1913-1964)

„Fryderyk Chopin”

plastorzeźba, terakota patynowana, 47,5 x 38,5 cm, sygn. p.d.: R. Domin.

Stan zachowania: b. dr. ubytki patyny, na odwrocie ślady naprawy zawieszenia.

*opłata droit de suite

3 400 zł

Rzeźbiarz związany ze śląskim środowiskiem artystycznym, uczeń Karola Laszczki, Edwarda Wittiga i Stanisława Popławskiego. Będąc synem kamieniarza od wczesnych lat przebywał w pracowni ojca. W 1935 rozpoczął studia na krakowskiej ASP, które ukończył po wojnie w roku akademickim 1946/1947. Był stypendystą fundacji im. Karola Miarki i P. Stelmacha. Lata okupacji spędził w pracowni ojca. Po wojnie rozpoczął działalność pedagogiczną, m.in. w katowickim oddziale krakowskiej ASP, z tą uczelnią związany był od 1948 do 1964. Przebywał wielokrotnie na stypendiach we Francji i we Włoszech. By doradcą artystycznym Kurii Diecezjalnej w Katowicach. Artysta miał pracownię w Chorzowie i jest autorem wielu chorzowskich pomników: Juliusza Ligionia (1949), Fryderyka Chopina (1949), Adama Mickiewicza (1958), popiersia Juliusza Słowackiego w holu I Liceum Ogólnokształcącego oraz plastorzeźb stacji Drogi Krzyżowej w kościele św. Antoniego w Chorzowie. Uczestniczył w konkursie na pomnik Chopina w Warszawie, brał udział w wystawach okręgowych ZPAP w Katowicach.

74. „Św. Wacław”, ok. poł. XVIII w.

autor nieznany, uczeń Pinzla (?), krąg szkoły lwowskiej,

drewno lipowe, polichromowane, złożone, odwrocie nie było drążone,

wym.: 115 x 76 x 40 cm,

stan zachowania: zrekonstruowane palce prawej dłoni, brak lewej dłoni, zwęglenie fragmentu przedramienia pozostawiono jako świadka historii obiektu.

Rzeźba po konserwacji, w załączeniu szczegółowa dokumentacja konserwatorska z 1994,

wykonawcy: Monika Bogdanowska, Andrzej Tekielak, Anna Strużyńska, rzeczoznawcy:

prof. Marian Paciorek, Rzeczoznawca MKiS ds. Konserwacji Rzeźby Polichromowanej,

Maria Dayczak-Damasiewicz, Piotr Krasny.

Rzeźba ze zbiorów Henryka Bednarskiego (1907-1991), wybitnego lwowskiego kolekcjonera i bibliofila, autora tekstów z zakresu sztuki, architektury i archeologii, po wojnie zamieszkałego w Krakowie. W katalogu kolekcjonera poz. nr 39.

28 000 zł

Autorzy dokumentacji konserwatorskiej w części „Opis stylistyczny” dostrzegają ogromny talent twórcy rzeźb św. Floriana i św. Wacława. Cechy znakomitego warsztatu w ich opinii są

niedobrze widoczne w przedstawieniu św. Floriana. Z uwagi na brak atrybutów, poza strojem, jednoznaczne ustalenie kogo przedstawiają postacie, nie jest możliwe, niemniej założono, że stanowią wystrój jednego ołtarza. Świętych Floriana i Wacława bardzo często łączono razem, byli uważani za wtórnych patronów Polski.

Niewiele udało się ustalić na temat historii rzeźb. „Historia rzeźb nie jest znana. Podejmując próbę określenia autorstwa można domniemywać o ich pochodzeniu z klasztoru karmelitów w Przemyślu. Z pewnych względów wydaje się też słuszne przypuszczenie o ich pierwotnym usytuowaniu na niewielkim ołtarzu w kaplicy pałacowej. Zastanawia bowiem fakt ich bardzo dobrego stanu zachowania, świadczący o dbałości i opiece ich kolejnych właścicieli.”

(fragment z części: „Historia obiektów na podstawie materiałów źródłowych oraz na podstawie badań obiektu”). Program prac konserwatorskich zakładał ograniczenie ingerencji w obiekty, aby zachować ich charakterystyczne zniszczenia, świadczące o historii i autentyczności. Na życzenie właściciela obiektów wykonano rekonstrukcję brakujących form rzeźbiarskich palców.

75. „Św. Florian”, ok. poł. XVIII w.

autor nieznany, uczeń Pinzla (?), krąg szkoły lwowskiej,
drewno lipowe, polichromowane, złożone, wydrążone odwrotnie,
wym.: 110 x 60 x 40 cm,

stan zachowania: pióro hełmu zrekonstruowane, palec wskazujący prawej dłoni zrekonstruowany, brak małego palca lewej dłoni.

Rzeźba po konserwacji, w załączeniu szczegółowa dokumentacja konserwatorska z 1994, wykonawcy: Monika Bogdanowska, Andrzej Tekielak, Anna Strużyńska, rzeczoznawcy: prof. Marian Paciorek, Rzeczoznawca MKiS ds. Konserwacji Rzeźby Polichromowanej, Maria Dayczak-Damasiewicz, Piotr Krasny.

Rzeźba ze zbiorów Henryka Bednarskiego (1907-1991), wybitnego lwowskiego kolekcjonera i bibliofila, autora tekstów z zakresu sztuki, architektury i archeologii, po wojnie zamieszkałego w Krakowie. W katalogu kolekcjonera poz. nr 40.

30 000 zł

Autorzy dokumentacji konserwatorskiej w części „Opis stylistyczny” dostrzegają ogromny talent twórcy rzeźb św. Floriana i św. Wacława. Cechy znakomitego warsztatu w ich opinii są niedobrze widoczne w przedstawieniu św. Floriana, doskonała znajomość anatomii, bogactwo i precyzja wykonania draperii, mogą świadczyć, iż rzeźba św. Floriana jest zapewne w całości dziełem autorskim, a św. Wacława, poza ogólną koncepcją, stanowi dzieło warsztatowe. „Stwierdzono ogromne podobieństwo przedstawienia św. Floriana z posągami św. Jerzego zdobiącymi fasadę św. Jura we Lwowie oraz z bozzettem do tego przedstawienia. Ich twórcą był Pinzel i powstały w latach 1751-61(...) Ponadto układ postaci św. Floriana, rozwiany płaszcz z charakterystycznym dla Pinzla tzw. ogonem, bogato opracowane włosy, a także sposób wyrzeźbienia twarzy i rodzaj podstawy w formie skał, pozwalają łączyć tę rzeźbę z anonimowym uczniem Pinzla. Uczeń ten, nieznany z nazwiska jest autorem ambony w kościele w Przemyślu (il. w zał.), rzeźby Matki Boskiej z Tarnopola oraz rzeźb zakonników – obecnie znajdujących się w Muzeum Diecezjalnym w Przemyślu (...) Autorem hipotezy dotyczącej autorstwa obu obiektów jest historyk sztuki mgr Piotr Krasny.” (Fragment z części: „Opis inwentaryzacyjny - problem autorstwa”).

Niewiele udało się ustalić na temat historii rzeźb. „Historia rzeźb nie jest znana. Podejmując próbę określenia autorstwa można domniemywać o ich pochodzeniu z klasztoru karmelitów w Przemyślu. Z pewnych względów wydaje się też słuszne przypuszczenie o ich pierwotnym usytuowaniu na niewielkim ołtarzu w kaplicy pałacowej. Zastanawia bowiem fakt ich bardzo

dobrego stanu zachowania, świadczący o dbałości i opiece ich kolejnych właścicieli.” (fragment z części: „Historia obiektów na podstawie materiałów źródłowych oraz na podstawie badań obiektu”). Program prac konserwatorskich zakładał ograniczenie ingerencji w obiekty, aby zachować ich charakterystyczne zniszczenia, świadczące o historii i autentyzmie. Na życzenie właściciela obiektów wykonano rekonstrukcję brakujących form rzeźbiarskich palców.

76. Zygmunt BRACHMAŃSKI (1936-1924)

„Konie w galopie”, 2005

brąz, podstawa granit, wym.: 32 x 48 x 10 cm,

sygn. monogramem wiązonym: ZB

18 000 zł

Rzeźbiarz i medalier związany ze śląskim środowiskiem artystycznym. W latach 1953-1959 kształcił się w krakowskiej ASP uzyskując w 1959 dyplom u prof. Jerzego Bandury. Artysta jest autorem pomników, m. in. Wojciecha Korfatego w Katowicach, pomnika Harcerzy Września w Katowicach, statuetki Śląskiego Wawrzynu Literackiego, Lauru Konrada - Ogólnopolskiego Festiwalu Sztuki Reżyserskiej „Interpretacje”, rzeźb w Wojewódzkim Parku Kultury i Wypoczynku w Chorzowie.

RZEMIOSŁO

77. Figurka „Dziewczyna w spodniach” Ćmielów

porcelana, farby naszkliwne, wys. 25 cm, projekt formy: Lubomir Tomaszewski (1923-2018), z 1961; numery czarną farbą: C-189-1027 / 20, stempel: zł 45, niebieską farbą: 1970.

Stan zachowania: b. dr. wyszczerbienie u dołu prawej nogawki spodni.

Figurka z prywatnych zbiorów doc. Józefa Ligęzy (1910-1972), wybitnego etnografa, folklorysty, zbieracza śląskich pieśni ludowych, w latach 1963-1972 dyrektora Muzeum Górnośląskiego w Bytomiu.

4 000 zł

78. Figurka „Panna plażowa” Ćmielów, ok. 1960

porcelana, natrysk, wys. 29 cm, projekt formy: Stanisław Olszamowski (1929-2015), z 1958; znak podszkliwny zielony Zakładów Porcelany Stołowej „Ćmielów” w Ćmielowie z lat 1951-1997. Stan zachowania: b. dr. przetarcia w partii czerni.

1 400 zł

79. Stefania DRETTLER-FLIN (1909 - 1994), Zygmunt FLIN (1909 - 1993)

Figurka „Dziewczyna z misą”,

ceramika szkliona, 21,5 x 7cm,

sygn. w masie na spodzie monogramem wiązonym: FF.

Stan zachowania: b. dr. ubytki szklona w partii misy i przy głowie.

1 400 zł

Stefania Dretler-Flin - graficzka, malarka, autorka ceramiki artystycznej. Studiowała w krakowskiej PSSZ oraz w Académie Colarossi w Paryżu. Debiutowała w 1933, w latach wojennych mieszkała we Lwowie i w Warszawie. Po wojnie była członkiem krakowskiej grupy Dziewięciu Grafików.

Zygmunt Flin - architekt, rzeźbiarz i grafik. Podczas pobytu we Lwowie w latach 1933-1939 zajmował się grafiką reklamową. W latach 1943-45 był więźniem KL Auschwitz. Od roku 1954 uczestniczył w wystawach ceramiki i rzeźby w Polsce, a także w Pradze, Bolonii i Monachium.

80. Stanisława Felicja PIĘTKOWA (1907 - 1983)

Figurka „Kobieta”

ceramika szklwiona, 25 x 7cm,

sygn. w masie na spodzie: P

Stan zachowania dobry.

1 400 zł

Tkaczka i ceramiczka, związana z krakowskim środowiskiem artystycznym, absolwentka Państwowej Szkoły Przemysłu Artystycznego w Krakowie na wydziale tkackim. Ceramiką zajęła się po 1951, prowadziła pracownię wspólnie z mężem, oraz samodzielnie po jego śmierci. Tworzyła dekoracyjne patery, misy, figurki.

81. Dzban Steatyt fason „CY”

porcelana, złocenie, zielona farba lustrowa, wym.: 44,5 x 23 x 14 cm; fakturowany korpus z wydatnym uchwytem; znak drukowany złoty: „Steatyt / ZB / Katowice”, malowany symbol fasonu: CY. Stan zachowania: dr. przetarcia złocenia, dr. przetarcie szklwa w górnej partii uchwytu. Wytwórnia Wyrobów Ceramicznych „Steatyt” Zygmunt Buksowicz, Katowice, ok. 1960.

1 200 zł

82. Lampka pochłaniacz dymu „Ryba pila” Steatyt

porcelana, farby lustrowe, farby naszkliwne, złocenie, wys. 26 cm;

znak drukowany srebrny: „Steatyt / ZB / Katowice”,

Wytwórnia Wyrobów Ceramicznych „Steatyt” Zygmunt Buksowicz, Katowice, ok. 1960.

Lit.: B. Banaś, „Wytwórnia Wyrobów Ceramicznych Steatyt w Katowicach”, Muzeum Narodowe we Wrocławiu, Wrocław, 2015, il. s. 63 il. 127 b s. 213.

1 100 zł

83. Trzy figurki „Rodzina słoń indyjskich” Bogucice, 1957

porcelana, farby naszkliwne, złocenie, wym. słoń duże: 23 x 33 x 13 cm, wym. słoń mały: 17,5 x 31 x 10 cm;

niesygnowane, duży szary słoń oznaczony na spodzie monogramem i datą: M. W. 27. VIII. 57, duży biały słoń oznaczony: Słoń nr. 1 / B / 3 / 1200 / Hand painted / J. J., mały słoń bez oznaczeń.

Stan zachowania: lewa tylna i przednia stopa szarego dużego słońa z dr. ubytkami, lewa przednia stopa białego słońa z dr. wyszczerbieniem, lewa przednia stopa małego słońa z

fabrycznym pęknięciem.

Zakłady Porcelany Bogucice, Katowice, ok. 1957.

Fason figurek jest przedwojenny, figurka dużego szarego słonia została pomalowana przez powojennego mistrza malarni w Zakładach Porcelany Bogucice, Maksymilian Woźnioka. W 1957 rozpoczął on pracę w Wytwórni Wyrobów Ceramicznych „Steatyt”. (Lit.: „Porcelana firm ‘Giesche’ ‘Czuday’ ‘Huta Franciszka’”, wydawca Muzeum Historii Katowic, 2024)

4 000 zł

84. Para naczyń cache-pot, ok. 1910

porcelana, farby naszkliwne, złocenie, wys.: 21 cm, szer. korpusu: 27 cm;

cylindryczne, rozszerzające się ku dołowi korpusy na 4 wygiętych nóżkach, dekorowane malowanymi motywami pary bocianów i pary strusi na tle pejzażu, dwa uchwyty w formie lwich głów, falista krawędź wylewu; niesygnowane, na spodzie ryte litery i numery: L, 1139 / 2 / JD.

3 000 zł

85. Patera art deco, ok. 1930

mosiądz chromowany, szkło jasnożółte, szlifowane, trawione, uchwyty drewno macassar, wym.: 14 x 46 x 33 cm. Stan zachowania: na jednym uchwycie brak drewnianej ozdobnej nakładki, chromowana stopa ze śladami przetarcia.

1 200 zł

86. Srebrny dzbanek, Moskwa, 1843

prostokątna, gładka stopa ze ściętymi narożnikami, prostokątny korpus, w dolnej partii puklowany, w górnej profilowany, krawędź korpusu dekorowana taśmą z reliefowym motywem muszli, liści i rocaille'ów, wysklepiona, puklowana pokrywa, zwieńczona sterczyną z kości, esowaty uchwyt z kości, osadzony w srebrnych tulejkach, esowaty dziobek; wym.: 15 x 24,5 x 9 cm, waga 428 g, srebro, wew. złoczone, pr. 84, cechy probierni moskiewskiej z 1843, probierz Andriej Kowalskij (czynny 1821-1856), monogram nierozpoznanego złotnika: JLC (?).

Stan zachowania: dr. pęknięcie na krawędzi korpusu.

3 200 zł

87. Srebrne szczypce do szparagów D. Vollgold & Sohn, ok. 1880

gładkie uchwyty, jedna nabierka żeberkowana, na uchwycie grawerowany, wiązany monogram: LWL; dł. 22,5 cm, waga 122 g, srebro pr. 0,750, monogram firmy złotniczej D. Vollgold & Sohn, Berlin (punca przed 1886), rok założenia firmy 1850.

800 zł

88. Srebrne szczypce do sznurowania tasiemek od gorsetu/becika, August Teodor Werner

w formie figurki bociana, na kolistych podstawkach, wys. 14 cm, waga 81 g, rosyjska cecha z 1891 (?), urząd probierczy w Warszawie, inicjały probierza Józefa Sosnkowskiego z lat 1869-1896, sygnatura i znak warsztatowy Augusta Teodora Wernera (1836-1902).

(Por.: „Srebra i platery. Poradnik kolekcjonera”, Wydawnictwo Arkady, 1998, s. 174).

1 600 zł